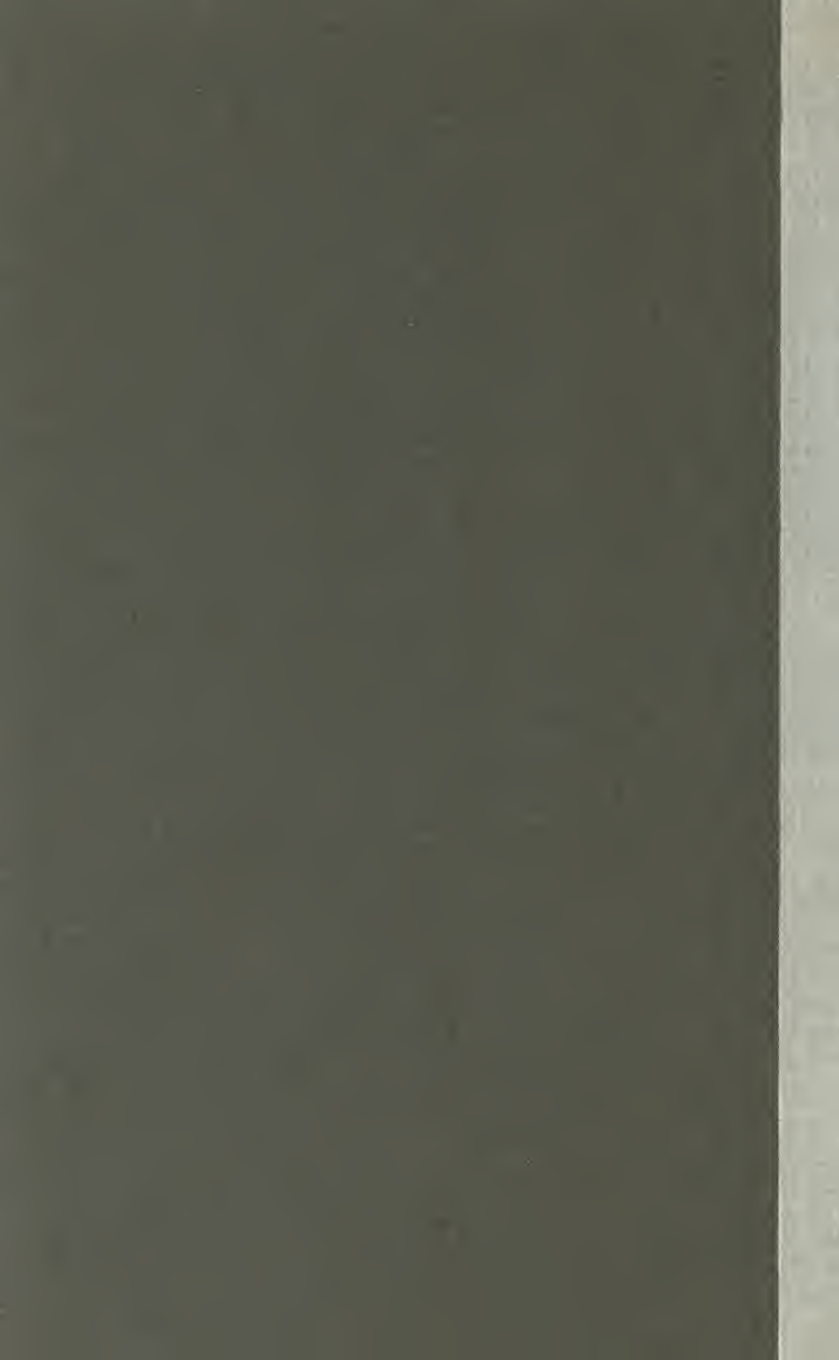

Jandor, Konrad
Oratorum et rhetorum
graecorum fragmenta nuper
reperta

PA
3481
J36

NE TEXTE FÜR VORLESUNGEN UND ÜBUNGEN

HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN

118

DRUM ET RHETORUM GRAECORUM FRAGMENTA NUPER REPERTA

EDIDIT

KONRADUS JANDER

Preis 1.—M.

LIBRARY
KNOX COLLEGE

BONN

A. MARCUS UND E. WEBER'S VERLAG

1913

KLEINE TEXTE FÜR VORLESUNGEN UND ÜBUNGEN

HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN

- 1 *Das Muratorische Fragment* und die monarchianischen prologe zu den evangelien, hrsg. v. Prof. Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 16 S. 0,30 M.
- 2 *Die drei ältesten Martyrologien*, hrsg. v. Prof. Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 18 S. 0,40 M.
- 3 *Apocrypha I: Reste des Petrus-evangeliums, der Petrusapokalypse und des Kerygma Petri*, hrsg. v. Prof. Lic. Dr. Erich Klostermann. 2. Aufl. 16 S. 0,30 M.
- 4 *Ausgewählte Predigten I: [Origenes homilie X über] den propheten Jeremias*, hrsg. v. Prof. Lic. Dr. Erich Klostermann. 16 S. 0,30 M.
- 5 *Liturgische Texte I: Zur geschichte der oriental. taufe und messe im 2. und 4. jahrh.*, ausgew. v. Prof. Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 16 S. 0,30 M.
- 6 *Die Didache*, mit kritischem apparat hersg. v. Prof. Lic. Hans Lietzmann. 2. Aufl. 16 S. 0,30 M.
- 7 *Babylonisch-assyrische Texte*, übersetzt von Prof. Dr. Carl Bezold. I. Schöpfung und Sintflut. 2. Aufl. 24 S. 0,40 M.
- 8 *Apocrypha II: Evangelien*, hrsg. v. Prof. Lic. Dr. Erich Klostermann. 2. Aufl. 21 S. 0,40 M.
- 9 *Ptolemaeus Brief an die Flora*, hrsg. v. Prof. D. Adolf Harnack. 10 S. 2. Aufl. 0,30 M.
- 10 *Die Himmelfahrt des Mose*, hrsg. v. Prof. Lic. Dr. Carl Clemen. 16 S. 0,30 M.
- 11 *Apocrypha III: Agrapha, slavische Josephusstücke, Oxyrhynchustr.* 1911 hrsg. v. E. Klostermann. 2. Aufl. 26 S. 0,50 M.
- 12 *Apocrypha IV: Die apokryphen briefe des Paulus an die Laodicener und Korinther*, hrsg. v. A. Harnack. 2. Aufl. 0,60 M.
- 13 *Ausgewählte Predigten II: Fünf festpredigten Augustins in gereimter prosa*, hrsg. v. H. Lietzmann. 16 S. 0,30 M.
- 14 *Griechische Papyri*, ausgewählt und erklärt v. H. Lietzmann. 2. Aufl. 32 S. 0,80 M.
- 15/16 *Der Prophet Amos*, Hebräisch und Griechisch, hrsg. v. J. Meinhold und H. Lietzmann. 32 S. 1,00 M.
- 17/18 *Symbole der alten Kirche*, ausgew. v. H. Lietzmann. 32 S. 0,80 M.
- 19 *Liturgische Texte II: Ordo missae secundum missale romanum*, hrsg. v. H. Lietzmann. 2. Aufl. 32 S. 0,40 M.
- 20 *Antike Fluchtafeln*, ausgew. u. erklärt v. R. Wünsch. 2. Aufl. 31 S. 0,70 M.
- 21 *Die Wittenberger u. Leisniger Kastenordnung 1522, 1523*, hrsg. v. H. Lietzmann. 24 S. 0,60 M.
- 22/23 *Jüdisch-aramäische Papyri aus Elephantine* sprachlich und sachlich erklärt v. W. Staerk. 2. Aufl. 38 S. 1,30 M.
- 24/25 *Martin Luthers geistliche Lieder*, hrsg. v. A. Leitzmann. 31 S. 0,60 M.
- 26/28 *Lateinische christliche Inschriften* mit einem anhang jüdischer inschriften, ausgewählt u. erklärt v. E. Diehl. 48 S. 1,20 M.
- 29/30 *Res gestae divi Augusti*, hrsg. u. erkl. v. E. Diehl. 2. Aufl. 40 S. 1,20 M.
- 31 *Zwei neue Evangelienfragmente* hrsg. u. erkl. v. H. B. Swete. 15 S. 0,40 M.
- 32 *Aramäische Urkunden z. gesch. d. Judentums im VI u. V jahrh. vor Chr.* sprachl. u. sachl. erkl. v. W. Staerk. 16 S. 0,60 M.
- 33/34 *Supplementum Lyricum*, neue bruchstücke von Archilochus Alcaeus Sappho Corinna Pindar ausgewählt u. erklärt v. E. Diehl. 2. Aufl. 44 S. 1,20 M.
- 35 *Liturgische Texte III: Die konstantinopolitanische messliturgie vor dem IX jahrhundert* v. A. Baumstark. 16 S. 0,40 M.
- 36 *Liturgische Texte IV: Martin Luthers Von ordnung gottesdiensts, Tauffbüchlein, Formula missae et communionis 1523* hrsg. v. Prof. D. Hans Lietzmann. 24 S. 0,60 M.
- 37 *Liturgische Texte V: Martin Luthers Deutsche Messe 1526* hrsg. v. Prof. D. H. Lietzmann. 16 S. 0,40 M.
- 38/40 *Alllateinische Inschriften* von Prof. Dr. Ernst Diehl. 2. Aufl. 92 S. 2,40 M., gbd. 2,80 M.
- 41/43 *Fasti Consulares Imperii Romani* von 30 v. Chr. bis 565 n. Chr. mit Kaiserliste und anhang bearbeitet von W. Liebenam. 128 S. 3 M., gbd. 3,40 M.

KLEINE TEXTE FÜR VORLESUNGEN UND ÜBUNGEN

HERAUSGEGEBEN VON HANS LIETZMANN

118

ORATORUM ET RHETORUM GRAECORUM FRAGMENTA NUPER REPERTA

EDIDIT

KONRADUS JANDER

LIBRARY
KNOX COLLEGE
TORONTO

BONN

A. MARCUS UND E. WEBER'S VERLAG

1913

PA
3481
J36

Cum oratorum et rhetorum Graecorum fragmenta nuper reperta hoc loco edenda atque adnotationibus instruenda suscepissem, id spectandum putavi, ne a proposito aberrarem, quod Lietzmanni libellis consequitur. Itaque et fragmenta parvula easque chartas, quae tradunt orationum fragmenta nobis codicum fide iam dudum nota, omisi et adnotationes contraxi, ne quae a litterarum studio deditis in seminario dicenda sunt, uberius proferrem. Quod eo magis mihi concessum esse putavi, quoniam plurima cognitione digna accuratius exposita in dissertatione a me confecta invenirentur, quae inscribitur „Oratorum et rhetorum Graecorum nova fragmenta collecta adnotationibus instructa“ (Bonnae 1913).

Puncta (. . .) numerum litterarum deperditarum indicant; uncis rectis [] includuntur supplementa, quibus locis papyrus lacerata est; certas tamen coniecturas uncis non significavi. Unci obliqui < > quae inserenda, unci curvati () quae delenda sint, monstrant. Duplici unco [[[]]] p delevisse significatur. Lineolae versuum fines indicant. Sub dubiis litteris puncta posita sunt. p scriptum est pro papyri librario.

18027
1913

I. Decem oratorum fragmenta

Ἀντιφῶν

I. Περὶ μεταστάσεως.

1. Ἀλλ' ὡς αἰρεθεῖς | ἀρχὴν ἄρ]ξαι | χρήματα πολ|λὰ I
 διεχέρισα | καὶ εὐθυναί μοι || [ῆσ]αν ἄς ἐδεδοί|κειν ἡ ἄτιμος | 5
 ἦν ἡ κακόν | τι ὑμᾶς εἰργα|σάμην ἡ δι|κην ἐπιρρέ|πουσαν 10
 ἐδε|δοίκειν; Οὐ δὴ | [τ]οῦτ[ό] γε, ἐπεὶ | οὐδ' ἔν μοι ἦν ||
 τούτων. Ἀλλ' ὡς | χρήματα ἀ|φείλεσθε ἐμοῦ; | [ἀλ]λ' ὡς 15
 τῶν | προγόνων || τῶν ἐμῶν κα|κόν τι εἰργα|[σμένων ἐμὲ | 20
 ἡδικήσατε; οὐ | δῆτα. Αὐτῶν δὲ || τούτων ἔνε||κ]α ἄλλης 25 II

I. J. Nicole, L'apologie d'Antiphon ou λόγος περὶ μεταστάσεως d'après des fragments inédits sur papyrus d'Égypte, Genève-Bâle 1907, cum tabula. U. v. Wilamowitz, Deutsche Liter. Zeit. XXVIII, 1907 p. 2521. W. Crönert, Lit. Zentralbl. 1907 n. 47 p. 1503. Th. Thalheim, Berl. Phil. Woch. 1907 p. 1506. H. Gillischewski, Woch. f. kl. Phil. XXV 1908 p. 313. Fr. Groh, ibidem p. 476. M. Pohlenz, Gött. gel. Anz. 1908 p. 183. Zuretti, Bollettino di filologia class. XIV p. 173. My., Revue critique 1908 p. 385. T. R., Rev. des études gr. XXII, 1909 p. 55. Quattuor fragmenta unius eiusdemque chartae scriptae II. saec. exeunt. vel III. saec. ineunt. p. Chr. n. — 1. Col. I initium supplavit Thalh. 5 [δαπ]ανὰς legere sibi visus Nic. corr. in δαπανῶν: Wilam. recte [ῆσ]αν ἄς. 12—13 οὐ δὴ|[π]οῦ, ε[ῖ]γε Nic.: οὐ δῆ|[τα τοῦ]τό γε Thalh.: οὐ δῆ|[τα ἔγω]γε Pohlenz: οὐ δὴ [τοῦ]τό γε Wilam. 15 ἄλλως Nic.: ἀλλ' ὡς Wilam. 18 [πολλ]α Nic. in lacuna duarum vel trium litterarum: [ἀλ]λ' ὡς Crönert, [ῆ εἰ]-δώς Pohlenz. 22sq. postremi quattuor versus perierunt. Quos ego supplere conatus sum, priores e parte secutus; εἰργα|[σμένων ὑμᾶς; | οὐκοῦν εἰ καὶ πολλοὶ εἰσιν οἱ τούτου ἔνε||κ]α Nic.: εἰργα|[σμένων ἐμὲ ἐτι-μωρήσασθε τὸν ἀναίτιον . . .] Crönert: [ῆ εἰδ]ώς εἰργα|[σμένους τινα ὑμᾶς ἐμίσουν; πολλοὶ γὰρ καὶ || τούτων ἔνεκ]α Pohlenz, sed dubito num

- 5 τινὸς | πολιτείας ἥ | τῆς καθεστη|κυίας ἐπιθυ|μοῦσιν, ἵνα | ἡ
 10 ὦν ἡδίκη|σαν δίκην μὴ | δῶσιν ἡ ὦν ἐ|παθον τιμω|ρῶνται καὶ
 αὖθις μὴδὲν πά|σχουσιν. Ἀλλ' ἐ|μοὶ τοιοῦτον | οὐδὲν ἦν. Ἀλ|
 15 λὰ μὲν δὴ λέ|γουσιν οἱ κα|τήγοροι, ὥς συν|έγραφόν τε δί|κας
 20 ἄλλοις καὶ || [τ]ὸ πέμπτον ἐκέρδαι|νον ἀπὸ τοῦ|του. Οὐκοῦν
 III 25 ἐν | μὲν τῇ ὀλι|γαρχίᾳ οὐκ ἂν || ἦν μοι τοῦτο, || ἐν δ[ὲ] τῇ
 5 δη|μ|οκρα[τία | κ]αὶ ὁ κρ[ατῶν] | εἰμὶ ἐγώ. Εἰ δ' ἐ[κ] || τοῦ
 λέγειν ἐν | μὲν τῇ ὀλι|γαρχίᾳ οὐδε|νὸς ἔμελλον | ἄξιός ἐσσεσθαι, ||
 10 ἐν δὲ τῇ δη|μοκρατία | πολλοῦ — φέρε | δὴ, πῶς εἰκός |
 15 ἐστιν ἐμὲ ὀλι|γαρχίας ἐπιθυμεῖν; πότε|ρον ταῦτα ἐκ|λογίζε-
 20 σθαι | οὐχ οἷός τ' εἰμὶ, || ἡ οὐ γινώ|σκειν τὰ λυσι|τελοῦντ[α
 ἐ]|μαυτῷ [μόνος] | Ἀθη|ναίων;
- IV 2. . . . ἄρα οὕτως τοῖς ἐνδὲρ|ξοῖς ἐδόκει; Μὰ | [τοῦ]ς
 5 θεοὺς τοὺς | [Ὀλυ]μπίους οὐ|[δενί], εἶγε ὀρθῶς || [δια]σκοπεῖσθε. |
 [Ἀλλ'] ἐπειδὴ Θηρα|[μέ]νης, ὃς ἐμοῦ | [κατ]ηγόρησεν, | [ἡσύ-
 10 χαζ]εν ἐν || [τῇ βο]υλῇ, Ἐ|[πιγένη]ς οὗτοσὶ | [ἄντικ]ρυς δι|[ώξας
 15 ὦ]ν ἐκεῖ | [κατηγ]ορήκει, || [οὐ]τοσὶ | [οὐ τὸ εἰκο]στὸν |
 [ἐλαβε] τ[ῶν] | [ψήφων]. Ἐκ|εῖνα ὁ πα|[τήρ]
- V σκέ[ψασθε τοί]νυν, [ὧ ἄνδρες] | δικ[ασταί].. | μη
 5 || εἰπο | ανε | ριον | ξαιο
 10 . . . | οιον || τουτ[ονὶ ἐθαύμα]σα ὑμ[ῶν] συνήγο|ρον
 15 [γεγενῆσθαι], | ἐμὲ γ[ὰρ ἐλύπει], | εἰ, ὃς [οὐκ ἔδου]ν[ήθ]η ποτὲ
 ἀμῦν[αι] α[ὐτῷ], τοῦτο[ν | . . . φο . υ . . .

Antiphon hoc insolito verborum ordine usus fuerit. Col. II 20 [τ]ὸ
 ε leg. Nic.: ὥς prop. Thalheim, Groh; sed Nic. (Revue des ét. gr. XXII,
 1909 p. 55 adn. 1) se in charta certe ε agnovisse confirmat; supra
 litteram spatium esse vacuum, in quo fortasse lineola supra ducta inter-
 ciderit. Col. III 3sq. ego supplēvi; [κάθητ]αι ὁ κρ[ιτής]; εἰ δ' εἰμὶ
 ἐγὼ εἰδῶ[ς] Nic.: [ἰδῆ]α ὁ κρ[ατῶν] εἰμὶ ἐγώ, ἐκ [δὲ] Thalh., sed v. 4
 εἰ in tabula a Nic. addita cognoscitur. 12 εφερε p, sed librarius
 ipse primum ε delevit. 17 τᾷλλα leg. Nic., quod in tabula non dispi-
 citur: ταῦτα Thalh. 21 sq. τᾷλ[λα] | τελοῦντ[ι] Nic.: τὰ λ[υσι]τε-
 λοῦντ[α] Wilam. 23sq. [τοὺς] | Ἀθη[ναίους] Nic.: [μόνος] | Ἀθη-
 [ναίων] Thalh. 2. Supplevit Nic.; ego, cum certiora his incertis non
 haberem, non mutavi, nisi quod col. V v. 1 [τοί]νυν pro [δὲ] νῦν scripsi.

3. . . νη . . . | . . . δου . . . υρ | ..[ἐ]πειδὴ δὲ || [ἐγὼ ε]ἰργα- 5
 σά|μην οὐ τέχνη | ξη ὅλας ἀρ| . . . ουτο . . . | ||
 νω | . . . [ἰδι]ώτης | . . . ρχο . . . | . . . αρχ . . . | 10
 ν || γ φέρ[ε] | [δῆ, οὐ]κ, εἰ ὑμῖν | [Φ]ρύνιχος 15
 ἦ Πει[σί]τρατος δι[κ]ας καλὰ[ς] ἔδο||σαν . . . 20

4. . . . | δ[ς] γυναικῶν τε||τοκ[υῖαν ἀπώλε]||σεν | 10
 τους [ἄν]δρες [τοίνυν] | καὶ γυν[αῖκες] | καὶ παῖ[δες
 ἔ]μμελλον [δεῖ]σθαι ὑ[μῶν] | ὅτι ἀπ[οδιδρά]σκειν ἡ[μῖν] | 15
 ἐξὸν τού[τοις] ἀ[μύνει]ν εἰ[λόμμεθα]. [οὐ δῆ]που τιν[ὰ] χρὴ 20
 οἰ[κτι]ρεῖν μάλλον |, ὥ ἔργον ε[ἰργα]σμένω . . . 25

II. Ex incertis orationibus.

5. 'Αδιάστατον' ὥς 'Αντιφῶν' 'καὶ τὸ οἰκοδόμημα
 ἀδιάστατον'.

3. 6 τέχνην p, sed ipse corr. librarius. 7 litteris ξη numerum sexa-
 ginta octo significari putat Nic., quod negant Wil. et Pohlenz. 17sq. καὶ
 Πει[σ]ανδρος prop. Nic. sine veritatis specie. 4. Primi 7 versus col-
 umnae perierunt. 8—10 supplevit Pohlenz. 16sq. agnoscitur
 απ | σκον: ἀποδιδράσκειν coni. Nic. — Verba, quae fragm. 1
 antecedeant, eadem fere fuisse puto, quae Lysias XXV, 10 adhibuit;
 fragm. 2 et 3 facta sua narravisse, fragm. 4 iudiciis supplicavisse
 reum recte Nic. existimare videtur, qui idem perspexit hac charta nobis
 servatam esse celeberrimam illam orationem ab Antiphonte habitam,
 cum Athenis causam capitalem ageret; v. Thuc. VIII 68. Adhuc pau-
 cissima huius orationis fragmenta nobis nota erant ex Harpocrate
 (cf. Baiter et Sauppe, Oratores Attici II p. 138, Antiph. or. ed. Blass²
 p. 116). De causis, cur orator in ius vocatus sit, cf. Busolt, Gr. Gesch.
 III 2 p. 1512, Blass, Att. Bereds.² I p. 99, Thalheim, PW s. v. Anti-
 phon 14; de ipso iudicio contulit Nic. Thuc. VIII 68sq., Ps. Plut. Vitae
 X or. p. 832B—834B (Plut. mor. ed. Bernardakis 1893 V p. 146sq.),
 Philostr. βίωι σοφ. p. 211sq. (ed. L. Kayser 1871 II p. 15sq.), Photii
 bibl. cod. 259, γένος 'Αντιφῶντος, quod codices tradunt (Westermann,
 Biograph. p. 230sq.); idem, quomodo orationis fragmenta cum his
 testimoniis conspirarent, quaesivit. E sermone ipso probari Antiphontis
 auctoritatem demonstraverunt Thalheim et Crönert l. l. 5. R. Reitzen-
 stein, Der Anfang d. Lex. d. Photios, Leipz. u. Berl. 1907 p. 31, 17.
 Pro 'Αντιφῶν scripsit librarius Ξενοφῶν; sed cum vocem iterum in-

6. Ἀκοινώνητος . . . Ἀντιφῶν.

7. Ἀμαρτυρήτως· ἀμαρτύρως. οὕτως Ἀντιφῶν.

Λυσίας

I. Περὶ τοῦ Διογένους κλήρου.

8. Ἀντιδικοῦμεν Λυσίας ἐν τῷ περὶ Διογένους¹⁾ κλήρου πρὸς Γλαύκωνα· ἀντιδικοῦμεν (Θουγενίδῃ²⁾ δέκα ἔτη³⁾ (καὶ⁴⁾)· τί, ὦγαθέ, ἀντιδικοῦμεν ἀλλήλοις⁵⁾ ἔτι;

II. Περὶ τοῦ διαφθαρέντος τὸν ὀφθαλμόν.

9. . . . οὕτω δὲ ἔχει καὶ ὁ Λυσίου λόγος, ὁ περὶ τοῦ διαφθαρέντος τὸν ὀφθαλμόν· ἠναγκάσθη γὰρ καὶ ἐτέραν ποιήσασθαι κατηγορίαν πρὸς ἀνασκευὴν τῆς ἀπολογίας.

veniamus ib. p. 31, 8: Ἀδιάστατον· τὸ μήπω διεστηκὸς μηδὲ διακεκριμένον. Ἀντιφῶν εἶπεν, quod verbum Anthiphontis esse Harpocratio quoque p. 5, 19 Bekker (fr. 144 Bl.) testatur, recte Schwartz Ξενοφῶν in Ἀντιφῶν mutavit. **6.** ib. p. 66, 5. **7.** ib. 87, 25. Suidas hanc vocem Antiphani adscribit. **8.** R. Reitzenstein, D. Anf. des Lex. d. Phot. p. 147, 25 sq. 1) Duo extant tituli simillimi, quorum alter πρὸς Γλαύκωνα περὶ τοῦ Δικαιογένους κλήρου e Suida (fr. 23 et 24 Thalh.) restituitur, alter a Prisciano et Harpocr. (fr. 29 et 31 Thalh.) traditur περὶ τοῦ Διογένους κλήρου. Itaque Reitz., cui Wuen-schius assentitur, apud Photium corr. περὶ Δι<καί>ογένους, quem non secutus sum. Nam cum ex fragmento Photii concludendum esse putem duos illos titulos unius eiusdemque esse orationis, tribus testibus (Phot. Prisc. Harpocr.) confidere malo quam Suidae soli. 2) Θουγενίδες coni. Reitz.: Θουγενίδῃ coni. Wilam., Sitzungsber. d. Kgl. Pr. Akad. d. Wiss. 1907 p. 13: θουγενίδε codd. falso. 3) δικασταῖς codd.: corr. Wilam. 4) καὶ suppl. Reitz. 5) ἀλλήλους codd. falso: <πρὸς> ἀλλήλους coni. Reitz., ἀλλήλοις Wilam. **9.** Johannis diaconi comm. in Hermogenem, cod. Vat. gr. 2228 f. 481r. Hugo Rabe, Aus Rhetorenhandschriften I, Rh. Mus. 63, 1908 p. 143. Huius orationis initium nobis traditum est in schol. Demosth. ed. Sakellio (Bull. de corr. hell. I 150; cf. Lysiae or. ed. Thalh. 1901 fr. 36a, G. Cobet et J. Hartman 1905 fr. XXIIa), secundum quod oratio inscripta erat: πρὸς Εὐθύδημον ὑπὲρ τοῦ παιδὸς τοῦ διαφθαρέντος τὸν ὀφθαλμόν, et in-

III. Κατὰ Θεοζοτίδου.

10. Col. I ἀποστε|ρεῖ μὲν καὶ τοῦ[τω τῷ] νό- I
[μω] | τους, μάλιστα δὲ || [διὰ τῆς γνώμης τα]ύτης, 5
μισ[ῶν] τοὺς νόθους τε καὶ τοὺς | [ποιη]τοὺς οὔτε νομίμως οὐ|[θ'
ὕγιῳ]. Ἐμοὶ γὰρ δοκεῖ τῶν ὁρ[φανεῶν] ἔτι καὶ μᾶλ[λον] τοὺς
νόθους || [χρηῖναι τρέφειν] τῇμ. πόλιν ἢ τοὺς | [γνησίους· τοὺς 10
μὲν] γὰρ γνησίους | [ὁ πατήρ ἀποθανὼν] καταλεί[πει κλη-
ρονόμους, τοὺς δ']ε νόθους . . .

Col. II nullam vocem integram praebet; v. 18 for- II
tasse [ἐπεχει]ρησεν.

11. Col. I initio lacera: . . . | [πατ]ρώων . . . I
. | . . [τ]ῆς μισθοφο[ρίας] ο . . . || . [ἐκ]ε[ῖ- 25
ν]ος κατέλιπεν αὐτοῖς . . . | [ὁ δὲ] πάντων δεινότατον, εἰ | [τὸ
κάλ]λιστον τῶν ἐν τοῖς | [νόμο]ις κήρυγμα Θεοζο[τρίδ]ης δια-
βαλεῖ καὶ ψευδὸς || καταστήσει· Διονυσίοις γάρ, | ὅταν ὁ κῆρυξ 30
ἀναγορεύῃ τοὺς | ὁρφανοὺς πατρόθεν ὑπειπών, | ὅτι τῶνδε τῶν
νεανίσκων οἱ | πατέρες ἀπέθανον ἐν τῷ πο[λλέμῳ] μαχόμενοι 35
ὑπὲρ τῆς | πατρίδος ἄνδρες ὄντες ἀγαθοὶ | καὶ τούτους ἢ πόλις
ἔτρεφε μέ[χρι] ἥβης, ἐνταῦθα πότερα χωρὶς | περὶ τῶν ποιητῶν

cipiebat a verbis: καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν μαρτυριῶν, ὧ ἄνδρες δικασταί, ἃς
οὔτοι παρέσχοντο, πειράσσομαι ὑμῖν ἀποδείξαι. Apparet igitur, cum duas
fuisse Lysiae orationes accusatorias ab Johanne didicerimus, secundae
initium fuisse hoc fragmentum, quae oratio habita est testibus rei
auditis.

III. The Hibehe Papyri I ed. by B. P. Grenfell and
A. S. Hunt, London 1906 p. 49—55 n. 14 (cum tabula). K. Fuhr,
Berl. Phil. Woch. XXVI, 1906 p. 1413. F. B(lass), Lit. Zentralbl. 1906
p. 1078 sq. Viginti duo papyri fragmenta III. saec. a. Chr. n., quo-
rum tria ambitu maiora, reliqua valde lacerata sunt.

10. Initium
supplevi. 3 τοῦ[τω τῷ] νό[μω] suppl. Fuhr. 5 [διὰ τῆς γνώμης
τα]ύτης suppl. Fuhr. 7 [ποιη]τοὺς suppl. H G, cf.
fig. 2 v. 39. 9 ὁρ[φανεῶν] ἔτι καὶ μᾶλ[λον] conieci; postremas tres litteras
GH legerunt τῶν, sed propter insequens ἢ comparativo opus est.
10 [χρηῖναι τρέφειν] suppl. Fuhr. 11 suppl. Fuhr: falso [ποιητοὺς
τοὺς] γὰρ prop. GH. 12 [ὁ πατήρ] Fuhr; [ἀποθανὼν] ego.
13 suppl. Fuhr. 11. 25 [ἐκ]ε[ῖν]ος suppl. Fuhr. 26 suppl. Fuhr:
[ἔτι δὲ] πάντων prop. GH. 29 διαβαλλει p per errorem; corr. GH,

40 καὶ τῶν νόθων ἀνερξῆ λέγων, ὅτι τούσδε | διὰ Θεοζοτιδην
οὐκ ἔτρεφεν, | ἢ πάντας ἀ[ναγορε]ύων ὁμοίως | [τοὺς ὀρφανούς
45 τῶν] ποιητῶν | καὶ τῶν νόθων [καταψεύσε]||ται, περὶ τῆς τρο-
φῆς ὑποσι[ωπῶν]; | Ταῦτα οὐχ ὕβρις καὶ μεγάλη διαβολή [ἔσ-
ται τῆς πόλεως]; Ἐπειδὴ δὲ Κλε[ομένης, ὃ ἄν]δρες
50 δικάσται, | [τὴν ἀκρόπ]ολιν κατέλαβε || . . .

II Col. II valde mutilata. v. 58 γὰρ τὰ ἔλευ . . . | v. 59
[λ]άβοιεν | v. 60 ἄλλῃ.

I 12. Col. I tota fere periit; v. 68—69 fortasse
[τ]ῆμ μισ[θοφορίαν].

II 70 Col. II . . . οὗτος εἰ πρὸς | περὶ φυλα-
κῆς | σάμ περὶ πολέμ[ου Θεοζο]τιδης
75 οὗτος|ι τῇ γνῶμην ἀγορεύει, || τοὺς μὲν ἱππέας ἀντὶ δρα[χμῆς
τέσσαρας ὀβολοὺς μισ[θοφορεῖν, το[ύς δ' ἐπ]ποτοξό[τας ὀκτώ
80 ὀβολοὺς] ἀντὶ δυοῖν | ὀβολοῖν, καὶ ταύτην τῇ γνῶμην εἰσφέ-
ρων] ὑακμ. . . | ἐνίκησε[ν ἐν τῷ δ]ήμῳ. Δι' οὗ καὶ μ[.
γνώ]μην | . . .

III Col. III initio lacera. . . . ἄπασαν τοὺς ἱππέ[ας, ἡ
85 ὑπὲρ] | τοῦ παρόντος καὶ τοῦ μέλλον[τος συντείνειν τ]ῆμ μισθο-
φορίαν. Ἐγὼ δὲ τὸ πορίζειν οὐκ ἀποστερεῖν ὥμην εἶναι τῶν |
90 ὑπαρχόντων, ἀλλὰ προφυλάτ|τειν, ὅπως πλείω τῶν ὄντων || ἡ
μῆδὲν ἐλάττω τῶν ὑπαρχόντων ἔσται· τοιοῦτο[ν δὲ] | τοῦτον
οὐκ ὀκνεῖν χρὴ [κωλύε]ιν, ἀλλὰ . . .

cf. v. 30 καταστήσει. 40 ἀνερξίς p falso; corr. GH. 41 ἐτρεφον
p errore; corr. GH, sc. ἡ πόλις. 43 [τοὺς ὀρφανούς] et 44 [κατα]-
ψεύσεται suppl. Fuhr. 48 [κατὰ τῆς πόλεως] suppl. Blass: [ἔσται τῆς
πόλεως] Fuhr. 49 snppl. Blass. 12. Plurima suppl. GH.
Col. II 80 εἰσφέρων] proposui. Col. III 85 συντείνειν GH corrigere
volunt in συντέμνειν, coll. Thuc. VIII 45, 2 τὴν τε μισθοφορὰν ξυνέτεμεν,
quod recipere dubitavi. 91 supplevi. 92 οὐχ p, corr. GH.
92—93 [κωλύειν] prop. Fuhr. — In Theozotidem quendam a Lysia
orationem compositam esse tradit Pollux VIII 46 (Baier-Sauppe II
p. 189 n. LIX, Lys. orationes ed. Thalheim fr. LIX). Sed quomodo
singula orationis fragmenta inter se cohaeserint, cognoscere non possu-
mus. Tamen apparet Theozotidem accusatum esse, quod leges viola-

IV. Τραπεζιτικός.

13. Ἀνομολογήσασθαι· διομολογήσασθαι ἀργύριον ἢ τι τοιοῦτον. Λυσίας ἐν Τραπεζιτικῷ

V. Ex incertis orationibus.

14. Ἀνομον κατηγορίαν· ὁ αὐτός (Lysias).

15. Ἀνόμημα δὲ Λυσίας.

Ισαῖος

I. Κατ' Ἐλπαγόρου καὶ Δημοφάνους.

16. Ἴνα εἰδῆτε, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ὅτι ἀναγκάζομαι τὸν | ἀγῶνα τουτονὶ [ἀγωνί|ζ]ομαι, τοῦτο πρῶ[τον ὅ|μ.]ᾧς βούλομαι 5
 διδ[άξαι. | Εἰ] γὰρ ἐβουλήθησ[αν Ἐλπα|γόρ]ας οὗτοσὶ καὶ Δη-
 [μοφά|νης] ἐπὶ τὸ σῶμα |, λαθεῖν οὐδέν, α || νοι, 10
 ὡς αὐτίκα π | πρὸς [κα]λεσάμην [ν ἂν αὐτοῦς] | πρότερον
 τε π[ολλάκις] | καὶ ἐν τῇ ἀνακρί[σει τῇδε, | ἄ]νθρωπος μέτρ[ιος

visset (γραφὴ παρανόμων). Cum fragmento 11 conferenda sunt, quae Aeschines exponit κατὰ Κτησιφῶντος § 154—155. Fr. 12 v. 83 sq. de stipendio equitum cf. Boeckh, Staatsverf. ed. 3. p. 317; Gilbert, Staatsalt. 362 not. 2. Apparet e Dem. I. Phil. 28 singulos equites posterioribus temporibus cotidie singulas drachmas accepisse. Itaque concludendum est legem a Theozotide latam aut reiectam oratione Lysiana audita aut paulo post sublatam esse.

13. R. Reitzenstein, Photios p. 143, 22. Titulus nobis nondum notus erat, sed Isocratis orationem habemus Τραπεζιτικόν (V Drerup, XVII vulgo). 14. Ibidem p. 143, 24. 15. Ibidem p. 143, 25. 16. Oxyrhyn. Pap. III, 1903 p. 59 n. 415 cum Smylii adnotationibus. K. Fuhr, Berl. Phil. Woch. 1903 p. 1477. Fr. Blass, Arch. f. Pap. III, 1906 p. 293 n. 235. Papyri fragmentum II. p. Chr. n. saec. 22 versus mutilatos continet. Plurima suppl. GH et Smyly. 6—8 licet subtiliter, tamen non certe suppl. Smyly; praesertim cum v. 6 ἐβουλήθη σ (postrema littera ε, θ, ο, σ, φ esse potest GH) fortasse numerus singularis sit, neque v. 10 litteris . . . || νοι pluralis sine ulla dubitatione probetur. 9 λαθεῖν οὐδέν commatis inclusit librarius; commata posita esse, ut voces deleantur, putat Blass. 11 αὐτοῦς suppl. Bl., addidi ἂν. 12 π[ολλάκις] suppl. Fuhr. 13 τῇδε supplevi. 14 μέτρ[ιος καὶ |

15 ὦν καὶ || ἐπ]εικῆς. Εἰ τι ε | .. ρι λαβεῖν δίκην |
 .. ρι βούλονται· σ | .. ν καὶ πίστιν εὔ | . αἱ [με-
 20 γ]ίστας κατ || εἰμω .. εἰν τοι | σιν· κ[α]ὶ ἀποδι-
 δομε | ς καὶ εἰ τι τ

II. Ex incerta oratione.

17. Ἀνεπικλήρωτοι· οἷον ἄνευ τοῦ κληρώσασθαι Ἰσαῖος.

Αἰσχίνης

18. <A>νεπεικῆς Ἀριστοφάνης καὶ Αἰσχίνης.

Δημοσθένης

XII. Ἐπιστολὴ Φιλίππου.

19. Quamquam epistula ipsa in commentis Didymi non explicatur, tamen duobus ex locis Didymo eius exemplum ante oculos fuisse apparet, quod et argumento et verborum compositione cum epistula nobis per codices tradita minime congruebat.

a) Col. IX 43—45, quo loco X § 70 Ἀριστομήδης explicatur, legimus: Δύο Ἀριστομήδεις εἰσίν, ἕτερος μὲν ὁ

suppl. GH, addidi ὦν, quae vox spatium concessum non superat. 17—18 [ὄρκο]ν καὶ πίστιν prop. Fuhr. 19 [μεγ]ίστας suppl. Fuhr. — Non esse dubium, quin exordium orationis nobis servatum sit, quo orator invitum se et coactum in iudicio adesse dicat, recte Fuhr cognovit (cf. Dem. in Olympiod. II, Dion. Hal. de Lys. 24). Inter fragmenta orationis κατ' Ἑλπαγόρου καὶ Δημοφάνους inscriptae, quae ab Harpocrate quinquies decies laudatur (Baiter-Sauppe II p. 233), nullum est, quod cum hoc consentiat. **17.** Reitzenstein, Photius

p. 133, 8. **18.** Reitzenstein, Photios p. 133 v. 6 dubitat, num hoc loco Aeschinis nomen recte traditum sit. Melius H. Krauss in editione Aeschinis Socratici p. 61, 116 scribit: 'cogitari potest de Socratico Aeschine fortasse eo magis, quoniam vox in oratoris orationibus servatis nusquam legitur'. **19.** Pap. Berol. 9780. Berl. Klassikertexte, herausgeg. v. d. Generalverw. d. Kgl. Museen zu Berlin, Heft I, Didymos Kommentar zu Demosthenes bearb. v. H. Diels u. W. Schubart

Φεραῖος δ συμπολεμῶν τοῖς βασιλέως στρατηγοῖς Φιλίππῳ, περὶ οὗ ἄλλοι τε καὶ αὐτὸς ὁ Φίλιππος ἐν τῇ πρὸς Ἀθηναίους ἐπιστολῇ διείλεκται. In epistula Philippi nobis tradita nomen Aristomedis non invenitur.

b) Col. X 23—30 iterum Didymus epistulam adfert, ut statuatur, quibus temporibus oratio XI habita sit: ἐπὶ γοῦν τέλει τῆς ἐπιστολῆς φησι· προὑπαρχόντων οὖν ὑμῶν καὶ διὰ τὴν [ἐμὴν] εὐλάβειαν μάλ[λο]ν [ἐπι]τιθεμένων καὶ διὰ τέλους ὡ[ς]¹⁾ μάλιστα [δύν]ασ[θε]²⁾ πραγματευομένων κα-
κῶς³⁾ [π]αντ[αρχῇ]⁴⁾ ἐμὲ π[οιεῖν τὸ]ν⁵⁾ πρότερον ὑ[μᾶς] ὠφε-
λοῦντα,⁶⁾ ὑμᾶς ἐγὼ μετὰ τοῦ δικαίου ἀμ[υνοῦμαι] πάσῃ
μηχανῇ] ἀντιπαρκαταττόμενος.

Ex orationibus deperditis.

20. Ἀναλώματα νόμιμα· ὁ Δημοσθένης.

21. Ἀνάσχετος· Δημοσθένης.

22. Ἀνέγκλητον· Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἀλέξανδρον.

Berlin, Weidmann 1904. Lichtdrucke d. Didymus-Papyrus 4 Tafeln, Berlin 1904. Didymi de Demosthene commenta rec. H. Diels et W. Schubart, Lipsiae, Teubner 1904. Cf. K. Fuhr, Berl. Phil. Woch. 1904 p. 1124 sq. Fr. Blass, Arch. f. Pap. III, 1904 p. 284 sq. n. 231. Charta ineuntis II. saec. p. Chr. n. initio lacerata Didymi commenta servantur, quibus Demosthenis orationes X, XI, XIII explicantur. Fr. 19 b: Plurima suppl. editores. 1) δια τέλους ὡ[ς] legit Blass: διατελουν[τ]ω[ν] Diels. 2) ante πραγματευομένων coni. <κακῶς> Nitsche. 3) καίτω p, κακῶ[ς] Blass. 4) . λ . ν τ . . . p, suppl. Wuensch, ἐλόντων Diels. 5) π[οιεῖν τὸ]ν supplevi: π[ολέμω]ν Diels. 6) ὠφελοῦντα supplevi: ὑ[παρχόντων] ἀεὶ Diels. — Utrum hanc epistulam an illam codicum fide nobis servatam Philippus Atheniensibus miserit, num harum altera ut or. XI ex opere historico Anaximenis sumpta sit, hoc loco diiudicari non potest. Quibus de rebus cf. Wessely, Woch. f. klass. Philol. 1904 p. 891. P. Wendland, Anaxim. v. Lampsakos, p. 13—25. W. Nitsche l. l. p. 81 sqq. Blass, Arch. f. Pap. III, 1904 p. 284 n. 231. 20. R. Reitzenstein p. 115, 26. 21. Ibidem p. 123, 17. 22. Ibidem p. 128, 23. Quem titulum suspectum esse dicit Reitzenstein p. XXVII. Sed haec

Ὑπερείδης

Chartae, quibus editiones Fr. Blassii (Hyperidis orationes sex ed. III, 1894) et F. G. Kenyonis (Hyperidis orationes et fragmenta, Oxf. 1906) nituntur, denuo non proferuntur; novam editionem curat Chr. Jensen.

I. Κατὰ Δημάδου παρανόμων.

23. . . . καὶ ἔστι πρῶτον τὸ κατὰ πλάσμα γινόμενον¹⁾ σχῆμα, ὅτι καὶ Ὑπερείδης²⁾ ἐχρήσατο ἐν τῷ κατὰ Δημάδου λόγῳ. Βουλόμενος γὰρ τὰ λεχθέντα ἀνακεφαλαιώσασθαι ἐπλάσατο ψήφισμα λέγων· Εἰ τάληθ' ἡ Δημάδης ἐβούλετο περὶ Εὐθυκράτους εἰπεῖν, τοιοῦτον αὐτὸν ἔδει ψήφισμα γράφαι <τὴν ἀληθ' αἰτίαν ἔχον>³⁾, δι' ἣν Εὐθυκράτην⁴⁾ πρόξενον ἐποίησεν. Ἐγὼ⁵⁾ τὰ πεπραγμένα αὐτοῦ, ἐπιγράψας τὸ τούτου ὄνομα, ἀναγνώσομαι⁶⁾. Καὶ πλάττεται τοιοῦτον ψήφισμα· Ὁ Δημάδης Δημάδου Παιανιεὺς εἶπεν· ἐπειδὴ Εὐθυκράτης προὔδωκε τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα Ὀλυνθον καὶ αἴτιος ἐγένετο <τοῦ>⁷⁾ τὰς πόλεις τῶν Χαλκιδέων οὕσας τετταράκοντα ἀναστάτους γενέσθαι καὶ τὰ ἐξῆς⁸⁾. Διὰ τοῦν τοῦ πεπλάσμενου ψηφίσματος ἀπάντων ἡμᾶς τῶν προειρημένων ὡς ἐν κεφαλαίῳ ὑπέμνησεν.

Idem locus orationis in Demadem habitae paulo aliter traditus est ab Apsine rhetore (τέχνη ῥητορικὴ cod. Par. 1874 f. 141 v., cf. Spengel-Hammer, Rhet. Graeci I p. 303; Baiter-Sauppe II p. 288; Fr. Blass, Hyp. or.⁸

vox sumpta est ex oratione XVII περὶ τῶν πρὸς Ἀλέξανδρον συνθηκῶν p. 212, 8, ubi codices recte tradunt ἀναγκλήτως. 23. Johannis diaconi comm. in Hermogenem, cod. Vat. gr. 2228 f. 481 v. Hugo Rabe, Aus Rhetorenhandschriften I, Rh. Mus. 63, 1908 p. 144.

1) γινόμενον V, corr. Rabe. 2) ὑπερείδης V. 3) V corruptum esse apparet; quare Rabe scribit: γράφαι, δι' ἣν <τινα αἰτίαν>; Brinkmann lacunam ante δι' ἣν exstare putat, quem secutus supplevi <τὴν ἀληθ' αἰτίαν ἔχον> Apsinis fragmento infra laudato usus. 4) εὐθυκράτης V, corr. Rabe. 5) ἐγὼ <δὴ> prop. Rabe fortasse recte. 6) ἀναγνώσομαι verbum in rasura scriptum est. 7) <τοῦ> suppl. Rabe. 8) verba καὶ τὰ ἐξῆς non Hyperidis sed Johannis esse appa-

1894 p. 108; F. G. Kenyon, *Hyp. or.* 1906 n. 76), qui haec fuisse Hyperidis verba⁹⁾ dicit:

‘ὁ μὲν γὰρ οὗτος φησιν εἰσκεκόμεικεν, οὐκ ἔχει τὰς ἀληθεῖς αἰτίας τῆς προξενίας· ἐγὼ δέ, εἰ δεῖ πρόξενον ὑμῖν αὐτὸν γενέσθαι, δι’ ὃ τούτου τεύξεται γράψας εἰσφέρω.’ Ἐπειτα τὸ ψήφισμά εἰσφέρει· ‘Δεδόχθαι γάρ φησιν αὐτὸν εἶναι πρόξενον, ὅτι τὰ Φιλίππῳ συμφέροντα καὶ λέγει καὶ ποιεῖ, ὅτι γενόμενος ἱππαρχος τοὺς Ὀλυνθίων ἱππέας προὔδωκε Φιλίππῳ, ὅτι τοῦτο πράξας αἴτιος τοῦ Χαλκιδέων ὑπῆρξεν ὀλέθρου, ὅτι ἀλούσης Ὀλύνθου τιμητῆς ἐγένετο τῶν αἰχμαλώτων, ὅτι ἀντέπραξε τῇ πόλει περὶ τοῦ ἱεροῦ τοῦ Δηλίων, ὅτι τῆς πόλεως περὶ Χαιρώνειαν ἡττηθείσης οὔτε ἔθαψε τῶν τεθνεώτων τινὰς οὔτε τῶν ἀλόντων οὐδένα ἐλύσατο.’ Διὰ τούτων κεφαλαιωδῶς ἀναμιμνήσκει τῶν παρ’ ὅλην τὴν κατηγορίαν εἰρημένων κατ’ αὐτοῦ.

II. Κατὰ Δημοσθένους.

24. Ἄνανδρος . . . Ὑπεριδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους.

25. Ἀνοισθησόμεθα· Ὑπεριδης ἐν τῷ κατὰ Δημοσθένους· τὰ χρήματ’ ἀνοισθησόμεθ’ εἰς ἀκρόπολιν’.

III. Κατὰ Πατροκλέους προαγωγείας.

26. Ἀδούλευτος οἰκέτης . . . Ὑπεριδης ἐν τῷ κατὰ Πατροκλέους· ἄδούλευτον ἢ βάρβαρον πριάσθω, et ἄδούλευτος ὡς Ὑπεριδης.

ret ex fragmento Apsinis infra allato. 9) Varias eiusdem loci recensiones eo ortas esse verisimile est, quod uterque rhetor aliter Hyperidis verba excerpsit. Sed nimis inter se differunt hae recensiones, quam e quibus sincera Hyperidis verba elici possint. **24.** R. Reitzenstein, Photios p. 116, 24.

25. Reitz. l. 1. p. 143, 14; haec verba esse videntur eadem, quae a rotulo papyraceo Ardeniano (Mus. Brit. Pap. 108 et 115, cf. Blass, *Hyp. or.* p. 7) col. 9 hoc modo recte traduntur: τὰ χρήματα τὰ ἀνοισθησόμενα εἰς τὴν ἀκρόπολιν. **26.** Reitz. l. 1. p. 33, 2 et 5. Oratio numero insignitur apud Blassium XLII, apud

IV. Ex incertis orationibus.

27. Ἀντικόπτειν· Ὑπερίδης ἐπὶ τοῦ ἐνίστασθαι.
 28. Συγκοπῆναι ἀπὸ τοῦ πληγὰς πολλὰς λαβεῖν· οὕτω
 ... Ὑπερίδης.
 29. Ἐξελευθέρους.

Λυκοῦργος

Fragmenta sedis incertae.

30. ... ὁ Λυκοῦργος ἐν Ἀθήναις ἐπὶ τῷ πεπεικέναι τὸν
 συκοφάντην ἀργυρίῳ¹⁾ λαιδορούμενος²⁾ εἶτα ἔφη· ποῖός τις
 ὑμῖν δοκῶ εἶναι, πολῖται; ὅς τοσοῦτον χρόνον τὰ δημόσια
 πράττων παρ' ὑμῖν διδοὺς μᾶλλον ἀδίκως ἢ λαμβάνων³⁾
 εἴλημμαι;

Δείναρχος

Δοκίμου ὑπὲρ τοῦ ἵππου ἀπολογία.

31. Didymus ad Dem. X 70, ubi Aristomedes commem-
 moratur, duos fuisse viros eius nominis adnotat, alterum
 Pheraeum; col. IX 52: ἕτερος δέ, πρὸς ὃν νῦν ὁ Δη|μοσ-

Kenyonem XLIX. **27.** Reitz. l. l. p. 148, 26. **28.** Anonymi
 scholia rhetorica, ed. R. Reitzenstein in indice lect. Rost. 1892/93
 p. 7, cuius editionis notitiam Chr. Jensen debeo. **29.** Ibidem p. 4;
 cum hoc verbo conferendum esse fragmentum 197 Blassii Chr. Jensen
 me monuit. **30.** Johannis diaconi comm. in Hermogenem, cod.
 Vat. gr. 2228 f. 473 r. Hugo Rabe, Aus Rhetorenhandschriften I,
 Rh. Mus. 63, 1908 p. 143. 1) ἀργυρίου V, corr. Rabe. 2) λαιδο-
 ρούμενον V, corr. idem. 3) λαμβάνειν V, corr. idem. — Deest inter
 Lycurgi fragmenta, quae collegerunt Baiter-Sauppe II p. 258, Fr. Blass,
 Lips. Teubn. 1899. Cum hoc fragmento coniungenda sunt, quae
 Ps.-Plut. de vita Lycurgi (Plut. mor. V p. 173 ed. Bernardakis,
 A. Westermann, Biogr. p. 273) nobis narrat: Lycurgus, cum uxor eius
 in leges peccavisset, τῶν συκοφαντῶν φωρασάντων, τάλαντον αὐτοῖς
 ἔδωκε, κατηγορούμενος δ' ἐν ὑστέρῳ ἐν τῇ δῆμῳ ἔφη· ἄλλ' οὖν ἐγὼ μὲν
 διδοὺς, οὐ λαμβάνων ἐώραμαι. **31.** H. Diels et W. Schubart, Berl.
 Klass. Texte I, 1904 p. 42—45. Idem, Didymi de Demosthene

θένης διέξεισιν, Ἀθηναῖος ὁ Χαλκοῦς | λεγόμενος, περὶ οὗ
 ἄλλοι τε καὶ Δείναρχος ἐν τῇ Δοκίμου ἀπολογίᾳ ὑπὲρ τοῦ 55
 ἔππου φησὶν οὕτως· ἔπει δ' ὑπ' Ἀριστομήδους τοῦ | Χαλκοῦ
 καὶ Χαιρεστράτου τοῦ ἑαυτοῦ θείου | προήχθη οὗ δίκαια ποιῶν
 ἐγκαλεῖν ἐμοί, | τηνικαῦτα δὲ (καὶ) τῷ μὲν δίκην ἔρημον
 ἀπεγγράφω κατ' ἐμοῦ ἀποδημούντος καὶ ταῦτ' ἐν Θετταλίᾳ. 60

II. Oratorum in canonem non receptorum fragmenta.

1. Ἀριστογείτων

32. Κατὰ Ὑπερείδου.

Ἀριστογείτων ἐν τῷ κατὰ Ὑπερείδου¹⁾ λόγῳ οὕτω φησί·
 Περὶ μὲν οὖν τοῦ παρανόμου ἱκανὰ καὶ²⁾ τὰ εἰρημένα ἐν τῷ
 παρόντι, ἂν³⁾ μὴ τι ὕστερον ἀναμνησθῶ. Εἴτα μετ' ὀλί-

commenta, Lipsiae 1904 p. 21—22. Praeterea cf. supra fr. 19. 57 σαυ-
 του p, corr. Diels. 58 προηχθης p, corr. idem. 59 καὶ delet
 Blass, τῷ μὲν recte Chaerestratum intellegens. — In Dionysii indice
 orationum Dinarcho tributarum similem invenimus titulum (BS II
 p. 324 b, 24—26): περὶ τοῦ ἔππου, qua ex oratione duo servavit
 fragmenta Harpocratio (s. ἀποβάτης et ὀχεῖον, cf. BS II p. 337 b
 n. LXIV). Apud Harpocratorem oratio inscribitur: πρὸς Ἀντιφάνην
 περὶ τοῦ ἔππου. Blassius recte mea quidem sententia putat (Arch. f.
 Pap. III p. 291) a Didymo alteram eiusdem tituli partem tradi. Itaque
 orationis, quae inscribatur: ὑπὲρ Δοκίμου πρὸς Ἀντιφάνην ἀπολογία
 περὶ τοῦ ἔππου, nos nunc tertium fragmentum tenere verisimile est.

32. Johannis diaconi comm. in Hermogenem, cod. Vat. gr. 2228
 f. 459 r. Hugo Rabe, Aus Rhetorenhandschriften I, Rh. Mus. 63, 1908
 p. 139—140. Huius fragmenti initium iam extabat in commentariis a Gre-
 gorio Corinthio in Hermogenem scriptis, cf. Chr. Walz, Rhet. graeci VII, II
 p. 1272, 18—26. Cum Rabeo, quas lectiones proprias Gregorius habet,
 littera G designo, Vaticani gr. 2228 lectiones littera V. Gregorii codicem,
 quia diligentius scriptus est quam V, secutus sum. 1) Ὑπερείδου G V:
 Ὑπερείδου scripsi, cf. Fr. Blass, Hyper. or. Lips. 1894 p. XII adn. § 1.
 2) καὶ om. V. 3) εἰ μὴ V: ἂν μὴ G, quod praefero, quia
 apud Atticos non nisi rarissime εἰ cum coniunctivo coniungitur (Kühner-

γα⁴⁾ ὥσπερ ἀναμνησθεῖς πάλιν φησὶν· Ὅι γὰρ ἐπιβουλεύοντες τῇ δημοκρατίᾳ ἡσυχίας μὲν οὔσης κατὰ τὴν πόλιν καὶ τοῦ δήμου ἀθορύβως καὶ ἀσφαλῶς πολιτευομένου⁵⁾ ἀναγκάζονται μὴδὲν⁶⁾ παρακινεῖν, ἀλλ' ἐπακολουθεῖν τοῖς νόμοις⁷⁾, ἐν δὲ τῷ πολέμῳ ῥαδίως πολλὰς προφάσεις καὶ παραδύσεις⁸⁾ εὐρίσκουσι, φόβους ἐπισείοντες τοῖς ἀνθρώποις καὶ λέγοντες, ὡς οὐκ ἐνδέχεται σφῆζεσθαι τὰ τῆς πόλεως πράγματα, ἐάν τις πάντῃ λίαν εὐλαβῶς καὶ δκνηρῶς γράφῃ φοβούμενος⁹⁾ τὰς τῶν¹⁰⁾ παρανόμων γραφάς. πολλάκις τε γὰρ τὸ τῷ δήμῳ πρὸς τὸν πόλεμον συμφέρον ὑστερεῖ τῶν καιρῶν, ἐμποδιζόμενον ὑπὸ τῶν ἐν τοῖς νόμοις κωλυμάτων. δεῖ δὲ τὸν ἀγαθὸν σύμβουλον ἐκατέρων τούτων τὴν διαφορὰν θεωρεῖν, καὶ ὅταν μὲν εἰρήνην ἄγωμεν, περὶ πλείονος <ποιεῖσθαι>¹¹⁾ τὰ τῶν νόμων, ὅταν δ' εἰς πολέμικους κινδύνους καταστῶμεν, τοῦτο¹²⁾ σκοπεῖν, ὅπως παντὶ τρόπῳ σώσωμεν¹³⁾ ἡμᾶς αὐτούς. τοιούτοις λόγοις, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὸ πλῆθος ἐξαπατῶσι καὶ πείθουσιν ἔαν αὐτοὺς παράνομα γράφειν· ἃ καὶ παρὰ τούτων¹⁴⁾ νῦν ἐστὶν πεπραγμένα'.

2. Χαρίσιος

33. Ἀντίγραφοι διαβήκαι. Χαρίσιος ἐν τῷ πρὸς Σωκράτην. ἔχουσαι μὲν τὸν αὐτὸν τρόπον, ἀλλήλῃαι δὲ ἦσαν ἀντίγραφοι'.

Gerth II 2 p. 474 adn. 1). 4) μετ' ὀλίγα G: μετ' ὀλίγον V. 5) πολιτευόμενοι V. 6) μὴδὲν om. V. 7) hoc loco Gregorius finem facit. 8) παραλύσεις V: παραδύσεις conl. Brinkmann. 9) βουλόμενος V: φοβούμενος prop. Rabe, fortasse βουλόμενος <φεύγειν> τὰς 10) τῶν haud iure delet Rabe, cf. Aeschin. III, 196 τὰς γραφὰς τῶν παρανόμων. 11) ποιεῖσθαι suppl. Rabe. 12) τοῦ V: τοῦτο Rabe. 13) σώσωμεν V, corr. idem. 14) τούτων V, τούτου prop. Rabe; sed omnes designari puto, qui ab Hyperidis partibus stabant. — Aristogitonis quae antea nobis nota erant fragmenta contulerunt Baiter-Sauppe, orat. Attic. II p. 309—310; de vita cf. Thalheim, P. W. II p. 931; de causa Hyperidis v. Baiter-Sauppe I. I. p. 280 et A. Schaefer, Demosth. und seine Zeit III 10. **33.** R. Reitzenstein, Photios p. 147, 17—18 et p. XXVII. De Charisio oratore saec. IV. exeuntis cf. Fr. Blass, Att. Ber. III 2 ed. 2 1898, p. 350 sq. Thalheim, P. W. Realenc.

3. Incertorum oratorum fragmenta.

a) Λόγοι δικανικοί.

34 a. Ἐν | τ]αῖς δημοκρ[ατίαις οἱ] | νόμοι πάντ[ων
εἰσι τῶν | ἐ]ν τῇ πόλει κύριοι καὶ | ὁ]μῶν ἕκασ[τος τοὺς νό]-||
μους περὶ | .ς οὐδε... 5

b. δημ. | [εἰς]αγγελία |
γιγνε || τούτων | αὐτοὺς νόμον θήσιν | καὶ παύσειν 10
τοὺς ἐν | τοῖς δικαστηρίοις ῥ[α] | δῖως ἀποφεύγον[τας] || . δὲ 15
δημο [ὧ | ἄ]νδρες Ἀ[θηναῖοι] ...

35. ... | ον εἶναι | εὐεργεσι | μισθὸν κ ..
..... | σθαι, ὅτε ε[ὐ]ημέ[ρ]ησεν ἐν [τῷ δικα]σθηρίῳ· κ[αὶ] 5
μὴν | ἥ γε ἀδελφ[ῇ] αὐτοῦ | ἡ ὁμομητ[ρία] καὶ | ὁ ἀδελφός
... [ἔτι] || καὶ νῦν [τῶν ἀναγ]καίων σ[τερο]μένοι | περιέρχο[νται] 10
καὶ | παρ' ὁμῶν καὶ [τῶν] | ἐντυγχανό[ντων] || καὶ ἐλεησό[ντων] | 15
τὸ ἀναγκα[ῖον πο]ρίζομενο[ι καὶ πολ]λάκις ἐλθόν[τες ἐ]πὶ τὸν
Κη[φισογέ]νους μυλ[ῶνα οὐκ] ἀπη[λάσθη]σαν. | εἰ .. 20
... | ... ξ ... α | ...

III 2 p. 2146 s. v. Charisios 6. — Orator genus dicendi Asianum exercebat (Cic. Brut. 286); fragmentum orationum eius graecum praeter hoc nullum est.

34. Oxyrhyn. Pap. IV, 1904 p. 128 et 130 n. 682. Fr. Blass, Arch. f. Pap. III, 1906 p. 494 n. 346. K. Fuhr, Berl. Phil. Woch. 1904 p. 1508. F. G. Kenyon, Hyperidis orationes, Oxonii 1906 fr. n. 277.

Duo papyri fragmenta minutissima saec. II. exeuntis vel III. ineuntis p. Chr. n., quae eiusdem columnae fuisse videntur. Plurima supplevit Smyly apud GH. 4—5 ἕκαστος τοὺς νόμους suppl. K. Fuhr. 8—10 incertum est, utrum ultimas versuum litteras servatas aliae secutae sint, necne. GH. v. 15 varia suppleri possunt. — Cum hoc fragmento contulit Smyly simillimum locum Hyper. Euxenip. col. 21B: ὅπως ἐν δημοκρατίᾳ κύριοι οἱ νόμοι ἔσονται καὶ αἱ ἄλλαι κρίσεις κατὰ τοὺς νόμους εἰσίσαι εἰς τὸ δικαστήριον.

35. Oxyrhyn. Pap. III, 1903 p. 83 n. 443. K. Fuhr, Berl. Phil. Woch. 1903 p. 1478. Fr. Blass, Arch. f. Pap. III p. 293 n. 236. Fragmentum II. ut videtur saeculi p. Chr. n. viginti tres laceratos versus continet. Plurima suppl. GH et Blass. 4 εὐημέρησεν Wünsch. 9 supplevit Jensen.

11 στερομένοι Blass: στερηθέντες Fuhr. 19 Κηφισογόνους supplementum incertum. 21 ἀπηλάσθησαν, quo verbo scriptores puriores

36 a. . . . | τικων, εἰ τύχοι ὑπέρ τινων δῆμω[ν . . .
 . . . | . . . ἡς παρέστω καὶ | καιρὸν καὶ

b. . . . | νοι παῖδες

c. v. 1. init. φ, med. ἀρη 2. init. γραφα,
 med. τον ἀφ 3. καὶ εἰ τιν . . . ἀποδεδειγ 4. . . .
 [π]όλεων εἰσιν ἄδη 5. extrem. τὰ ζῶα παρὰ τοῖς
 6. med. κα . . . [λ]όγοι ρίς subsequuntur singulae
 litterae.

d. versus 1—5 laceratos omitto. 6. med.
 κιμων τῷ πατρὶ κα 7. med. [ἀ]ξιόχρεων, εἰ δὲ μηδ
 8. init. [συντ]άξεων ὁ πατὴρ ες 9. med. σθωσάντων
 δημ. 10. extrem. ἐπὶ [τ]ῆς χώρ[ας] ὧσιν ο[ἱ] ἐπ[ι]
 11. med. σθωσαν μάρτυρες 12. [τέσ]σαρες ἄλλοι
 τῶν ἀρ

e. v. 1. ext. δῆποτε ἕκα 2. ext. μηνὸς
 3. ext. φανου . πρᾶ 4. ext. ἐν εἰ πλημμε 5. ext.
 μήτε ἀγνοια 6. ext. υτον ἔχοιεν 7. ext. [ἐ]πι-
 τρόποις α 8. ext. ε ἀναγραφὰς τ 9. ext. ανοις
 ἀπα 10. ext. ε μηνδὲ π 11. med. v.

b) Λόγοι ἐπιδεικτικοί.

37. Ἰππίου (?) περὶ μουσικῆς.

sermonis Attici non uti Fuhr vidit, a Blassio defenditur coll. Arist.
 Pol. 13, 2 ἐξηλάσθη. 36. Papyrus Henri Pereire ed. E. Egger,
 Mémoires de l'Institut Impér. de France XXVI, 2, 1870 p. 47—48.
 C. Haeberlin, Centralbl. f. Bibl. XIV p. 343 n. 90. Quinque
 papyri fragmenta minutissima incerti temporis. 37. Hibeh
 Papyri I, 1906 p. 45 n. 13. K. Fuhr, Berl. Philol. Woch.
 1906 p. 1413. H. Abert, Zeitschr. d. Internat. Musikgesell-
 schaft VIII, 3 1906—07 p. 79—83. C. Ruelle, Le pap. musical
 de Hibeh, Rev. de philol. XXXI, 1907 p. 235—240. H. Abert,
 Jahresber. über d. Altertumswissenschaft 144, Jahrg. 37, 1909
 p. 2—4. Papyrus accurate scripta medii III. saec. a. Chr. n. duas
 columnas paene integras continet. Accedit parvum fragmentum a me
 neglectum, quod tres modo litteras servavit. Plurima suppl. GH.

[Πολλ]άκις ἐπῆλθέ μοι θαυμάσαι, ὧ ἄνδρες [Ἑλληνες, |
εἰ ἄ]λλοτρίας τινὲς τὰς ἐπιδείξεις τῶν ο[ἰκείων τε]χν[ων] ποιού-
μενοι λανθάνουσιν ὑμᾶς. Ἀ[έγοντες γάρ, | δ]τ[ι] ἄρμονικοί
εἰσι, καὶ προχειρισάμενοι ᾠ[δάς τινας] || ταύτας συγκρίνουσιν 5
τῷ μὲν ὡς ἔτυχεν | κατηγοροῦντες, τὰς δὲ εἰκῇ ἐγκωμιάζον-
τες. | Καὶ λέγουσι μὲν, ὡς οὐ δεῖ αὐτοὺς οὔτε ψάλλτας | οὔτε
ᾠδοὺς θεωρεῖν· περὶ μὲν γὰρ ταῦτα ἑτέροις | φασιν παραχω-
ρεῖν, αὐτῶν δὲ ἴδιον εἶναι τὸ θε[ωρητικὸν] μέρος. Φαίνονται 10
δὲ περὶ μὲν ταῦτα, | ὧν ἑτέροις παραχωροῦσιν, οὐ μετρίως
ἐσπουδακό[τες], ἐν οἷς δὲ φασιν ἰσχύειν, ἐν τούτοις σχ[εδιά]-
ζοντες. Λέγουσι δέ, ὡς τῶν μελῶν τὰ μὲν | ἐγκρατεῖς, τὰ
δὲ φρονίμους, τὰ δὲ δικαίους, || τὰ δὲ ἀνδρείους, τὰ δὲ δειλοὺς 15
ποιεῖ, κακῶς εἰδότες, ὅτι | οὔτε χρῶμα δειλοὺς οὔτε ἄρμονία
ἀν ἀνδρείους | ποιήσειεν τοὺς αὐτῇ χρωμένους. Τίς γάρ οὐκ
οἶδεν || [Αἰτ]ωλοὺς καὶ Δόλοπας καὶ πάντας τοὺς Θε[ρ]μο- II
πύλ]ησι διατόνω μὲν τῇ μουσικῇ χρω[μένους, μᾶ]λλον δὲ τῶν 20
τραγωιδῶν ὄντας ἀνδρείο[υς] τῶν δι[ὰ] πα[ν]τὸς εἰωθότων ἐφ'
ἄρμονίας ᾄδειν, [ὥστε | οὔτε] χρῶμα δειλοὺς οὔτε ἄρμονία
ἀν[δρείους] ποι[εῖ]. Εἰς τ[οῦτο] δὲ ἔρχονται τόλμης, ὥστε [ὅλον
τὸν βίον] γ[ὰρ] κα[τα]τρίβ[ειν] ἐν ταῖς χορδαῖς, ψάλλοντες μὲν [πολὺ
χ]εῖρον τῶν || [ψαλ]τῶν, ἄδοντες δὲ τῶν ᾠδῶν, συγκρίνοντες 25
δὲ | [τοῦ τ]υχόντος ῥήτορος, πάντα πάντων χεῖρον ποιοῦντες, |
καὶ περὶ μὲν τῶν ἄρμονικῶν καλουμένων, ἐν οἷς δὴ | φασιν δια-
κεῖσθαι πῶς, οὐδ' ἦντινα φωνὴν ἔχοντες λέγειν, | ἐνθουσιῶντες
δὲ καὶ παρὰ τὸν ῥυθμ[ὸν] . .] παίοντες || τὸ ὑποκείμενον σάνι- 30

1 Ἑλληνες suppl. GH, Olympiae orationem habitam esse rati;
quae opinio nulla re probatur; itaque fortasse supplendum est Ἀθηναῖοι.
18—19 Θε[ρ]μοπύλ]ησι GH, quod supplementum dubium est. 20—
21 μᾶ]λλον diviserunt GH spatio cogente. 26 voces πάντα πάντων
χεῖρον ποιοῦντες tria membra antecedentia ψάλλοντες, ἄδοντες, συγκρίνοντες
complectuntur. 28 οὐδ' scriptum esse pro οὐδὲ Fuhr intellexit, qui
οὐδ' in contextum recepit; quem ego non sequor, cum in lapidibus
eadem mutatio occurrat, v. Meisterhans, Gramm. d. att. Inschr.³ 104.
ῥυθμὸν δὲ suppl. GH. haud apte. 30 ὑποκείμενον: libellum ligneum
h. e. diptychon, quod ante oculos habent, digitis ita pulsant, ut ii

διον αὐτοῖς [ἄμα τοῖς] ἀπὸ τοῦ | ψαλτηρίου φόφοις καὶ οὐδὲ
αἰσχυνόμενοι ἐξειπεῖν | τῷ[μ] μελῶν τὰ μὲν δάφνης ἔξειν [ἴδι-
όν] τι, τὰ δὲ κιτ[τοῦ], | ἔτ[ι δὲ ἔρω]τῶντες, εἰ οὐ φαίνεται τ[αῦτα
τ]ᾶ ἴδια ἐπιτη[δὲς] [ἐπαι]νεῖσθαι. Καὶ οἱ σάτυροι πρὸς [αὐ-
λὸ]ν χορεύον[τες] . . .

soni reddantur, qui e lyra oriuntur. 32 ἔξειν p: ἔχειν prop.
Fuhr. δάφνης i. e. τῶν παιάνων τῶν Ἀπόλλωνος δαφνηφόρου. κίττου
i. e. τῶν διθυράμβων τῶν Διονύσου κιττοφόρου. Hoc modo recte
locum explicavit W. Nestle, Die Vorsokratiker, Jena 1908 p. 241.
v. 33—34 [αὐτ]α ἴδια ἐπιτη[δὲς] | ἐ[παι]νεῖσθαι suppl. Ruelle; quod
paulum mutavi spatium a papyro concessum secutus. cf. Dem. XIX,
307 τὰ ὑμέτερα ἴδια. — V. 21 narratur actores tragicos semper in illo
musicae genere versari, quod Graeci τὸ ἑναρμόνιον appellent, unde
apparet temporibus oratoris hac musica maxime usos esse poetas tragi-
cos, quam Aristoxeno vivo (IV. saec. ex.) plane iam interisse Plutarchus
nobis tradit (de mus. 37, cf. Roßbach-Westphal, Metrik d. Griechen I
p. 420 sq. et G H, qui de hac re fusius egerunt). Cum papyrus III.
a. Chr. n. saec. scripta sit cumque in oratoris sermone non τὴν κοινήν,
sed genuinam Attidha deprehendamus, concludendum est aut IV. sae-
culo ineunte aut antiquioribus temporibus eum vixisse. Possumusne
orationem homini certo huius aetatis tribuere? Plato tam vehementer
iis assentitur, qui musicam vim habere aut ad virtutem cohortandi aut
ignaviam et lasciviam excitandi arbitrantur (cf. Respubl. p. 398—400)
ut recte H. Abert (Die Lehre vom Ethos, Leipzig 1899 p. 38 sq.)
putaverit illo tempore opinionem, quam philosophus sequeretur, ab ho-
minibus magnae auctoritatis oppugnatum esse. Quaerentibus, qui fuerint
illi Platonis adversarii, in sophistarum numero eos versatos esse appa-
rebit, quos in arte musica occupatos fuisse scimus. Quorum clarissimus
erat Hippias Eleus, quem Olympiae de musica verba fecisse Plato ipse
tradit (Hipp. min. 363 c; 368 d; Hipp. mai. 285 e; Cic. de orat. III 32
§ 124—125). Qua de causa Blassius apud G H Hippiae fragmentum
adscribit, qui tamen Hippiam in oratione non ipsum Platonem sed
Damonem, Periclis praeceptorem (Plut. vita Pericl. cap. IV), spectasse
putat, quem Plato, cum demonstrare conatur musicam artem moribus
aut nocere aut prodesse, secutus esse videtur (Respubl. 400 B et 424 C;
Athen XIV 628 C; Arist. Quint. II 14; Philodem. de mus. I fr. 13
p. 7 Kempke; cf. Fr. Blass, Mus. Rhen. XV p. 309). Quae sententia
cum incertior sit, satis habebimus, dum hanc orationem a sophista
quodam contra doctrinam Platonice vel Platonice similem con-

38. Ἐγκώμιον Ἀθηνῶν (?).

1. extr. εἰδης 2. extr. εἰας μαλ 3. extr. ριαν
 τοῦ πα 4. extr. ῥμενος τις 5. extr. ος μεῖζων
 6. extr. ὅπερ οἱ πασ 7. extr. χάριν μ... 8. extr.
 γ ἡ διαφ... 9. extr. [μ.]εθα καὶ δ... 10. extr. λον
 η κοι 11. extr. [ἀ]δικούμενοι 12. extr. υμεν ἕκον
 13. extr. ἐν ἄρχεσθαι 14. extr. μενοι παν 15. extr.
 αἱ ποιεῖν 16. extr. τες σου τυγ 17. extr. πρὸς ἡμᾶς
 18. extr. ἰ φίλους 19. extr. οὐ δεσπο 20. extr.
 λεισθαι 21. extr. αἱ ἄρχον 22. extr. αἱ . ηδ . σ
 23. extr. ὑπὸ σοῦ 24—25. [πάς]ης τῆς Ἀ[σίας καὶ τῆς]
 Εὐ[ρ]ώπης 26. extr. δε φημι 27. extr. [θ.]εοφιλέσ-
 28. [ταται] extr. ος μόνους 29. extr. εἰ ὕπαρ 30. αἱ
 φίλοι 31. οἱ ἐνκο 32. extr. [ἐ]στὶν ὥσ...

39. Προτρεπτικὸς λόγος.

... ἐπανώρθωσεν. | Ἐπ' ἀνδρείαν τοίνυν τίς καλλίον|[α]ς I
 παρακλήσεις καταλέ[ξει]εν; | τὰς μὲν γὰρ ἄλλας ἐάσω δεδι[ώ]ς 5
 μὴ τῷ μήκει τῶν λόγων | ἐνοχλήσω καὶ τοῦ ποιητοῦ πα|ρα-
 καλοῦντος ἐγὼ καὶ τοὺς προσ|έχοντας ἀποτρέψω. | Μιᾶς δὲ
 μόνον μνησθήσομαι τῆς || ἐπιφανεστάτης· τίς γὰρ | προτροπῇ 10

scriptam esse putamus.

38. Oxyrhyn. Pap. III n. 442 p. 82. K. Fuhr, Berl. Phil. Woch. 1903 p. 1478. Papyrus temporis incerti. v. 24—25 suppl. Blass apud G H. — Hac oratione Athenas laudari Fuhr l. l. putat. Invocari quendam (v. 16 et 23 σοῦ), qui oppressis (v. 11) auxilium ferat quemque Graeci sua sponte (v. 12) sequantur (v. 13), vir doctus cognovit; cui opinioni haud scio an faveat v. 27 [θ.]εοφιλέσ[ταται] scil. Ἀθῆναι, cf. Plat. Menex. 237 E. **39.** Pap. Flinders Petrie X ed. J. P. Mahaffy, Cunningham Memoirs VIII, Dublin 1891 p. 31—32 tab. X. O. Crusius, Philol. 50 N. S. IV p. 658. H. Diels, Deutsche Literaturz. XXXXII, 1901 p. 1528. C. Haebler, Centralbl. f. Bibl. XIV p. 280 n. 83. Tribus papyri fragmentis III. saec. a. Chr. n. trium columnarum partes servantur, quarum laevam valde laceratam neglegimus. Plurima suppl. Mahaffy. 1 ἐπανώρθωσεν scil. Homerus. 2—3 καλλίονας suppl. Crusius.

μείζων εὐρεθείη | τῶν περὶ Ἀχιλλέα πεποιημένων, | ὃς γεγονώς
 μὲν ἐκ Πηλέως τε | καὶ Θέτιδος, ὑπαρχούσης δὲ μοναρχίας ||
 15 αὐτῷ Θετταλῶν μενὸς δὲ | . . ραχίε . . νικαν νεων
 δὲ | τῶν ἐνδοξοτάτων τῶν πλείστων | αὐτὸς . . . σατο
 [το]ίνυν ἀρχ | v. 19—24 sunt mutili. v. 24 extr. εἰ-
 25 μαρ||μένης τοι συμπολεμῶν | ἡμ . . . μὲν
 . . ἦν τάληθ' | προσῆν λέγειν ἅπερ θεὸς καὶ προνο[ῶσα τ]ὸ
 30 μέλλον. Ἀλλ' ὅμως | μητρὸς καὶ θεοῦ παραίνεσις οὐκ || [ἐκώ-
 λυ]εν αὐτὸν μὴ βοηθῆσαι | τεθνεῶτι Πατρόκλῳ. | [Ἀλλ.]ὰ τού-
 των πῶς ἂν εὐρεῖν δύν[αιο ζητ]ῶν διανοίας καλλίονας | [ἦ
 35 παρα]κλήσεις μεζζονας ἐπ' ἀν||δρεῖαν ἑταιρείας . . .

II . . . πρόνοιαν ἔχειν· καὶ τοὺς μὲν | πλείστους ἴδοιτ' ἂν οὐδ'
 ἡμ μετέ|χῳσι τῶν προκειμένων ἀγαθῶν, | ποιεῖν ἀξιοῦντας.
 40 Ἀχιλλεὺς δὲ || καὶ τῶν ὑπαρχόντων ἀποστε|ρούμενος τοὺς μεγί-
 στους κινδύνους | ὑπέμεινε, μόνος δὲ τῷμ πῶποτε | γεγεννημένων
 ὑπὲρ ἑταίρου τεθνεῶτος | ἀποθανεῖν τολμήσας καὶ νομίσας δεῖν
 45 μὴ || πενθεῖν Πάτροκλον ἀλλ' αὐτὸν συμ|πενθεῖσθαι μετ' ἐκεί-
 νου· καὶ τὰς μὲν | ἄ[λλ]ας ἑταιρείας ἀπάσας ὁ θάνατος | δια-
 [λύει], ταύτην δὲ μεζζω καὶ φανερω|τέ[ραν ἐ]ποίησεν. Χρὴ δὲ
 50 φιλέταιρον || εἶν[αι νομί]ζειν οὐ τὸμ πολλὰ τοῖς | φίλοις [δι-
 δόναι] μεματευμένον, | ἀλλ' ὃς ἂν μ[ή]ποτε τ[ῆ]ν χάριν ἀπολι-
 [πεῖν] | μέλλων [αἰρ]ῆται κινδυν[εύειν] . . .

Versuum, qui sequuntur, initia modo dispiciuntur.
 v. 54. οἱ μὲν γ[ὰρ] 55. λέγουσι 56. πολλῶ 62. ἡγε-
 μονικῶν 63. τῶν ἰδίων οἶν 64. καὶ πολ[λοῖς σ]υμ-
 βαίνει

27 ὅπερ p: ἅπερ coni. Wunsch. 30 [ἐκώλυ]εν supplēvi. 31 τε-
 θεωτι p. 32—33 δύναιτο Mah.: δύναιο Crusius. 34 τε καὶ Mah.:
 ἦ Crusius. 37 εμ p, sed η superscriptum est. 42 δη et superscr. ε p.
 43 τεθεωτος p. cf. v. 31. 49 cf. Plut. Lys. 211e: οὕτως ἐγὼ φιλέ-
 ταιρός τίς εἰμι. 51 διδόναι supplēvi. 52 μ[ή]ποτε Wunsch, ἀπολι-
 [πεῖν] ego: dum vult gratam memoriam numquam deficere. — De argu-
 mento huius orationis cf. Aristot. Rhet. I p. 1359a 2—6. Praeterea
 locos similis argumenti laudat Crusius Aeschin. c. Tim. § 142—152 et
 Plat. Symp. p. 179 E. Quibus locis addam Plat. Apol. 28C—D. Sed

III. Rhetorum incertorum fragmenta

a) Λόγοι δικανικοί.

40. Δίκη κλοπῆς.

Παρακα(τέ)θετό¹⁾ τις φίλῳ τάλαντον. Ἐκεῖνος παρα-
γενόμενος σὺν αὐτῷ κατώρυξεν ἐν ἰδίῳ χωρίῳ τὴν παρακατα-
θήκην. Ὑστερον εὔρεν ἐπελθὼν τὸν παρακαταθέμενον ὑφαιρού-
μενον τὸ τάλαντον. Κλοπῆς αὐτὸν κρίνει.

Τὰ μὲν ἄλλα κεφάλαια φανερά καὶ πρόδηλα, ὅτι τὰ 5
ἑαυτοῦ²⁾ ἔκλεψε, καὶ ὅτι καὶ ἐπὶ τῶν τὰ ἴδια κλεπτόντων
ἐστὶ δίκη. Ἔστι δὲ τὸ κατασκευαζόμενον τοῦτο, ὅτι διὰ τῶν
ἑαυτοῦ τὰ ἐκείνου ἔκλεπτεν. Ἐπεὶ διὰ τί, δυνάμενος λαβεῖν
καὶ παραλιπὼν τὸν νόμιμον τῆς κομιδῆς³⁾ τρόπον, ὀφείλον⁴⁾
κομίσασθαι, νυκτὸς ἐπῆρχετο λεληθότως μόνος, κλέπτων καὶ 10

quamquam omnes hi loci inter se congruunt, tamen ex iis concludere id tantum possumus, quantopere Graeci hoc argumentum amaverint, non vero, quando haec oratio orta sit. Quod attinet ad sermonem nihil invenimus, quod linguae Atticae repugnet (quod auctor v. 3 et II cum optativo potentiali particulam ἄν non coniunxit, mirum non est, cf. Kühner-Gerth II I p. 225 § 395; v. 51 verbum ματεύω a poetis modo usurpatur). Cum nullus hiatus occurrat, post Isocratem auctorem vixisse necesse est. Itaque IV. saec. exeuntis fuerit, si recte Mahaffy papyrum scriptam esse ante annum 220 a. Chr. n. iudicavit. Utrum orator hoc unum exemplum ex Homero desumptum singulari oratione tractaverit an velut Aeschines l. I. ampliori orationi cuidam locum nobis servatum inseruerit (cf. v. 6 τῷ μήκει τῶν λόγων), diiudicare non possumus. 40. Brit. Mus. pap. 256, ed. F. G. Kenyon, Mélanges Henri Weil, Paris 1898 p. 243—248. W. Crönert, Arch. f. Pap. I p. 117 n. 27. Charta I. p. Chr. n. saec. ineuntis in aversa parte octo columnas continet, quibus trium orationum partes servantur. Duae, quarum argumenta accusatio et defensio ξενίας sunt, nondum editae sunt, tertiae dimidiam fere partem Kenyon l. I. edidit singulorum versuum ambitu non designato. Omnia fere supplevit Kenyon. 1) παρακαθετο p, corr. Ken. 2) εμαυτου εκλεψα, quod exstabat in p, postea correctum est. 3) κλοπης p, κομιδης prop. Haussoulier apud Ken. 4) οφιλων p, corr. Wuensch.

τὴν εἰς τὸ χωρίον εἰς[ο]δον, ἀ[ναβ]ᾶ[ς] μετ' ἐργαλείων⁵⁾, οὐ
μεθ' ἡμέραν δέ, ὥς καὶ παρέθετο, δίχα αὐτοῦ; Καὶ γὰρ εἰ οἱ
κλέπται ταῦτά ἐδύναντο κεκτῆσθαι ὥς ἀπαιτήσαντες⁶⁾ λαβεῖν,
οὐκ ἂν ταῦτ' ἔπραττον; Εἴπω ὅτι καὶ τὴν εἰσοδον αὐτὴν κλέπ-
15 τ[ων] ἐπεδείκνυτο ὥς τρέμων καὶ περιβλεπόμενος καὶ κατὰ
μικρὸν κούφοις τοῖς ποσὶν ἐπιβαίων, ὥς δεδοικὼς μή τις
ἴδῃ; ἀλλὰ ταῦτα τῷ δικάζεσθαι⁷⁾ ἴσως οὐκ ἂν πιστεύσαιτε.
προσθῶ δὲ καὶ ἐκεῖνα, ὥς καὶ ἐπεδίωκον, ὁ δ' ὑπεξέφευγε,
ταπεινῶν⁸⁾ ἑαυτὸν καὶ μηδὲν βουλόμενος [λέγ]ειν; Τίς οὖν ἢ
20 πρόφασις; Ἡπειγόμεν, φησὶν. Ποίαν ἔπειξιν; Τίνα γὰρ ἐ[ξευ]-
ρες; Ἔτι [τί ἐγ]ένε[το]⁹⁾; Εἰ βωνεῖτ[ο], οὐκ ἂν ἔπειτα ἀπεδίδου
τὴν τιμὴν, ἀλλ' ἐπεδίδου δάνειον. Τί τούτων ἦν[ό]χλει¹⁰⁾;
Κατὰ [γὰρ τοῦτο ὁ]περθέσθαι σε ἔδει καὶ βραδύναι μᾶλλον,
μὴ παρανόμιμον τὴν κομιδὴν ποιήσαις¹¹⁾, ἢ ταχῆσαι πρὸς τὸ
25 παράνομον. Ἀλλὰ οὐδ' ἔστιν εὐρεῖν [ἔπει]ξιν οὐδὲ βουλομένῳ
πλα[ν]ᾶσθαι. Βούλει δὲ καὶ τοῦτο δῶ, ὥς ἠπείγου; Τί τὸ
[ῥφελος] τούτου; Ἔδει γὰρ ἐλθόντα μηνύσαι[ι· ο]ὐ γὰρ πολὺ
πῶρρωθεν¹²⁾ ᾧκει τοῦ χωρίου, ἀλλ' [ἐν τῇ ἐπ]αύλει· εὐθὺς
γούν καὶ ἦσθετο. Καίτοι γε εἰ καὶ ἠπείγετο, μᾶλλον δὲ ἐν
30 τ[άχ]ει αὐτὴν ἂν ἥρεῖτο, δυοῖν ὄντων τῶν ἐξορυσσόντων¹³⁾.
Νῦν δὲ καὶ κίνδυνον ὑπέστη· εἰ γὰρ βαλὼν ἀπέκτεινα ὥς κλέπ-
την, ἐτεθνῆχ[ει ἄν]. Εἰ [δέ πού] τις ἥρετό¹⁴⁾ με, τί ν' ἀπέ-
κτεινας; Ἐλεγον ἄν, οὐ τὸν παρακαταθέμε[νον ἀ]λλὰ [τὸν
ῥφ]αιρούμενον, οὐδέ τὸν [π]ιστεύσαντα, ἀλλὰ τὸν ἐπιβουλεύ-
35 σαν[τα]. Σ[ὼμ]α γὰρ ἀμετάσ[τατον]¹⁵⁾, ψυχὴ δὲ διάφορος καὶ
ποικίλη. Ἐπεὶ ἐπίστευσά ποτε ἄν ὥς εἴη ὁ τὸ χρυσίον πιστεύ-
σας αὐτὸς ὁ κλέπτων; τίνας χάριν; τί δέ; νύκτωρ οὐκ ἔστιν
[σαφῶς ἰδεῖν]· καὶ βοήσαντός μου καὶ πυνθανομένου μου τίς

5) ἀργαλείων p, ἐργαλείων Hauss. 6) ἀπαιτησαντας p, corr Ken. 7) deesse aliquid videtur; τῷ <αὐτὸν βουλομένῳ> δικάζεσθαι suppl. Wuensch.

8) ταπεινῶν p. 9) ὅτι ὧν ἐγένετο prop. Wuensch. 10) ἡνοκλει p.

11) ποιησαι p, ποιησαις Ken. 12) πῶρρωθεν p. 13) καὶ ὀρυσσόντων p, ἐξορυσσόντων Ken.

14) ἥρετο p. 15) ἀμετάστατον supplevi.

εἴη ἡσύχασεν, ἑαυτὸν ἐγ[καλύψα]ς¹⁶⁾ πρὸς τὸ μηκέθ' ὀρᾶσθαι.
 Ὡστε ἔκλεπτε μὲν ταῦτα, ἐβούλετο δὲ λαβεῖν ἕτερ[α παρ'] 40
 ἐμοῦ. Καὶ μεθ' ἡμέραν <ἄν>¹⁷⁾ ἀπῆται. 'Ναί, φησὶν, [εἰ]πάς
 ἂν ἀπολωλεκέναι'. Καὶ τί ἂν ὠφ[έλησε]ν; Οὐχὶ πρὸς τῷ βλάπ-
 τεσθαι καὶ προσυβριζοίμην; Οὐκ ἂν τάδε ἔλεγες· 'ἐγὼ ἐπί-
 στευ[σα χρυσὸ]ν ἂπ' ἐμα[υτ]οῦ· κίνδυνον ἐμ[οῖ] μετήνεγκα,
 ἵνα μοι λέγῃς¹⁸⁾, 'ἀπώλεσα'; Νόμος σὲ οὖν ἀπελύσατο [κ]ἂν 45
 [ἀπολ]έσης; δεῖξον. Οὐχ ὁ νομοθέτης [καὶ] τοὺς ἀπολέσαντας
 ἠνάγκασεν ἐ[κτίν]ειν, ἵνα [μὴ πολ]λὰ πολλαῖς ὑποκρίνωνται;
 Τί [δέ; εἰ] καὶ ἦν γεγραμμένον, οὐκ ἂν προσεξή[γρίαινε]ς¹⁹⁾ λέγων·
 'ἀλλ' οὐκ ἀπώλεσα, κλέπται γὰρ [ἐσύ]λων'; Πότε; τίνων ἰδόν-
 των; τίν[ων ἄλλω]ν²⁰⁾ ἀπολομένων; Οὐκ ἂν ἐξ εἰκ[ότ]ων ἀπε- 50
 δείκνυες· 'πότε γὰρ ἄλλοτε ἦλθον εἰς [τὸ χω]ρίον ἄλλοι ἢ
 ὀπήνικα ἀπεθέρμην; Τίς γὰρ ᾔδει; Οὐκ ἐγὼ μόνος καὶ σὺ κατω-
 ρύζαμεν; Εἰ δὲ κλέπται²¹⁾ τινὲς ἤρχοντο, οὐκ ἂν ἐπὶ τὴν
 ἐπαυλιν ἦλθον; Οὐκ ἂν ἐκεῖνα [δι]ώρυττον· οὐδεὶς γὰρ ἐπὶ
 χωρίον, ἀλλ' ἐπὶ [οἰκίαν] παραγίνεται· καὶ πολλοὶ τὰ μὲν 55
 κατωρωρυγμένα παρῆλθον, μηδ' ὑπονοήσαντες τὰ δι[α]φυλαττό-
 μενα. Κλέπτειν ἐπεχείρησαν. 'Ἀλλ' [ἄ] διώρυξαν δεῖξον'. Καί-
 τοι εἰ καὶ δι[ώρυ]ξαν...

Alterius columnae plurima legi non possunt. Haec modo Kenyon agnovit:

... μηδὲν οὖν σοῦ ὑφελόμενος μηδὲ λαβὼν δώσω κλοπῆς
 δι[ίκ]ην; 'Ναί· διὰ γὰρ τούτων τὰ ἐμὰ ἔκλεψας, καὶ ὥστερ εἰ 60
 συμβόλαιον κείμενον π[αρ'] ἐμοῦ ὑφείλου, δίκην ἂν ἐδεδώκεις
 οὐ τοῦ βυβλιδίου ἀλλὰ τῶν ἐκ τούτου συνημμένων εἰς ὠφε-
 λίαν, τὸν αὐτὸν τρόπον καὶ ἐπὶ τούτου...

Deinde paulo infra lex citatur: τὸν κλέπτ[οντα] πεν-
 τα[πλάσιον τὸ] φ[ω]ρεῖον ἐ[κτίνειν].

16) εκ s p, suppl. Ken. 17) ἄν suppl. Kenyon fortasse recte, cum auctor per totam orationem cum modo irreali particulam ἄν coniungat. 18) ἵνα μοι λεγῇς supra versum additum est. 19) προσεξή[πάτηςα]ς prop. Jensen. 20) suppl. Wuensch, των ν legit Kenyon. 21) κλέψαι p, κλέπται Ken. — Homo quidam A, qui

41. In praefectum navalem oratio.

- Col. I. 1. med. τεισας, extr. τῶν πόποτε 2. med. τους, extr. ἀνδραγαθίας καὶ τῆς 3. med. νδυσμε, extr. ὡς καὶ νῦν ἄπειν 4. med. ν οὐδεις τάς, extr. ἡν τὸ αἰδιον ἐχο 5. med. ουδ, extr. κλέπτουσι ἔτα 6. extr. ιδες αὐτῶν καὶ ἐκ 7. extr. τῆς ἐνεστηκυίας 8. med. νον, extr. ἀν γνῶμην εἶχες 9. med. νον, extr. τοῦ θάπτειν τοὺς 10. init. [νεκροῦς], extr. τοὺς φ[ι]λίους ἀξι . . 11. med. καίτοι, extr. ἀπολογία προ . . 12. extr. ιανην 13. extr. δ συ[νε]χῶς θάπτειν 14. extr. μι α- π ι μακρὸν στράτευ 15. extr. νομισθεῖσαν εἰς τὴν πείραν 16. extr. ιων γυ λιπαρήσαντες . . 17. extr. χεῖν κατασταθεῖς οὐδὲ εἰς ὥετο 18. extr. φας σαυτῷ, ἐπειδήπερ τῆς πόλεως 19. extr. πρῶ-

in agro amici B talentum deposuerat, a B accusatur, quod nocte furtim pecuniam effodere conatus sit. Hoc sibi orationis auctor proposuerat, ut quamquam nullus aderat testis demonstraret, in culpa esse accusatum. Cuius generis orationes, quae apud Graecos λόγοι ἀμάρτυροι nominabantur, ab antiquissimis temporibus magni aestimatas esse concludere possumus ex Antiph. V (περὶ τοῦ Ἡρώδου φόνου) et ex Isocr. πρὸς Εὐθύνοῦν (cf. Christ-Schmidt Gr. Litter. I⁶ 1912 p. 570 adn. 2). Qui accusat, modo tertia persona utitur, modo prima persona dicere videtur. Quod factum esse per errorem Kenyon putat. Sed mea sententia rhetor loquitur, qui praecepta dat, quomodo oratio instituenda sit. (cf. p. 60 v. 7 τὸ κατασκευαζόμενον, p. 60 v. 28 sq. εὐδέως γούν). Sed in reliquis, ubi orationis partes plenius exponit, se ipsum verba facientem fingit. Kenyon circa Christum natum compositam esse hanc orationem recte statuisse videtur. **41.** Papyrus Dugit ed. E. Egger, Revue Archéologique N. S. III vol. 4, 1862 p. 139—152. Idem, Mémoires d'histoire ancienne et de philologie 1863 p. 175—196. C. Haeberlin, Centralblatt f. Biblioth. XIV, 1897 p. 343 n. 99. Decem fragmenta chartae I. p. Chr. n. saeculi. Thebis Aegyptiorum a Dugitio anno 1861 inventa Parisiosque translata. Duae columnae, quarum prior 28 versus pessime habitos, altera 44 versus neglegenter scriptos continet, aliqua ex parte ab Eggero restitutae sunt. I. Versus, qui 70—80 litteras continebant, toti suppleri non possunt. Quae Egger proposuit, recepi. 10 φηγους p, corr. Egger.

τον οὐχ ἄπαξ ἀλλὰ τρίς 20. extr. [κα]τηγορεῖται οὐκ
 ἐς ἀπολογίαὺν ἐτυ 21. med. ντα τη, extr. αἰράσομαι·
 αὕτη δὲ ἡ ἀπολο 22. init. [για], med. μαιονου, extr. νου
 τοτ' ἐκεῖνοι ταφῆς ἔτυχον 23. extr. τι τῶν ἀδι . . . τῆς
 τιμωρίας δέχονται ἀμ . . . 24. extr. καὶ τοῦ σα
 μηδὲ παθεῖν ἠθέλησαν ἀδικεῖν 25. extr. τρόπον
 οὐδὲν εἶπεν, ἀλλ' εἰ μὴ ἔθα- 26. init. [ψε], extr. ταυ . .
 ἐπ' αὐτῷ τουγῆν 27. extr. στα[ι] ποιεῖν ἀλλὰ 28. extr.
 οὐ

Col. II. . . . [ἡγω]νίσαντο· σὺ δὲ μη[δὲ ἔτ]λης [εἰς τὸ δι-
 κ]αστήριον δι ται καὶ δι' οὓς αὐτός συ περιγεγν[ό]-
 [μ]ενος ἐλήλυθες. οὐ τοίνυν [σε ἀπολείπειν ἢ]νέσχ[οντο οἱ ὑπὸ
 σοῦ] ἀπολελειμμένοι. ἵνα δὲ τεκμήριον ὑμῖν | [γένη]ται τοῦ
 λόγου χῶς φιλ[ονικῶν μὲν οὐδαμ]ῶς τοῦτο τὸ κήρυγμα ἐποίη-
 σεν, ἀλλ' ἀληθῶς ὑβρίζει καὶ ἀδικεῖν ἐπηρμένος, σκέφασθε
 τοῦτον τὸν τρόπον. [καλῶς ἢ]δη καὶ τὰ τῆς μάχης ἐξεληλύ-
 θει, οὐκέτι δ' ἦν || πρόφασις οὐδεμία βεβαιοῦν τοιάδῃ ἀπειλάς. 5
 οὐκ οὐν ἀναλαβεῖν ἔδει καὶ θάπτειν τήνδε ἐκ τοῦ κηρύγματος
 ὠφέλειαν κε[καρπωμένον, ἢ δις ἀδικίαν δεδήλωκε τὸ πραττό-
 μενον; ἀλλ' οὐκ ἐποίησε τοῦτο, ὥσπερ δὲ δέον· οἷς οὐδὲ κηρύτ-
 τειν ἔδει τοῦτο ἀλλ' ἀμελεῖν, ἐπέθηκε τέλος ταῖς ἀπειλαῖς
 καὶ ἀτάφους εἶασεν αὐτοὺς δεινότερον πρᾶγμα ποιῶν ἢ τὸ
 τυμβω[ρυχεῖν] νενόμισται. Οἱ γὰρ πεσ[όντα] συλῶντες τὰ σώ-
 ματα οὐ τὸ παντάπασι ἀτάφους εἶναι κατεργάζονται, ἀλλὰ
 τῇ γῇ [κρύπτει]ν ἐῷσι. Οὐτοσὶ δὲ μηδὲ ταφῆς [ὅλως] ἐκεί-
 νους τυχεῖν παρεσκεύασεν. Καίτοι οὐχ οἱ χεῖριστοι ἐστρατευ(ο)-
 μένοι εἰσιν || [οἱ] ἐν ταῖς παρατάξεσιν ἀποθνήσκοντες, οὐδ' ὧν 10
 ὀλίγον λόγον ἔχειν ἄξιον ἀλλ' ὅσῃ δι' ἀρετὴν καὶ φιλοτιμίαν

II. Plurima Egger supplevit. 2 supplere conatus sum. τεκ-
 μριον fortasse p. 3 φιν . . . initium esse nominis proprii Egger vult;
 φιλ[ονικῶν μὲν οὐδαμ]ῶς coni. Wünsch. 4 [καλῶς ἢ]δη supplevi.
 9 [κρύπτει]ν supplevi. ἐστρατευομένοι p, corr. Egger. 10 φιν . . .
 iterum primas nominis eiusdem (cf. v. 3) litteras esse Egger putat;
 φιλ[ονικῶν] prop. Wünsch. 10—13 Omnes milites, qui pro patria

- φιλ[οκιν|δύνως] πεπρωτεύ[κα]σι καὶ τὴν εὐδοξίαν ἀντὶ τοῦ ζῆν
 αἰροῦνται, ὥστε οὐδὲ καταφρονεῖν ἄξιον οὐδὲ τῶν μὲν ἐν |
 πολέμοις πεπτωκότων καὶ τοῖς ἰδίοις κινδύνοις τὰ δημόσια
 ἀσφαλισάντων. Οὗτοι δὲ καὶ πάντων [τῶν δεινῶν | οὐ δῆτα
 κα]κῶς ἐξεληλύθεσαν πώποτε καὶ ἄθλον τῇ νίκῃ [λαβόμε]νοι
 ἀριστεύοντες ἀπέθανον λαμπρότατα καὶ τὸ | [κῆδ]εσθ[αι] τῶν
 κα[ι]ρ[ῶν] ἀναφέροντες καὶ τῶν κινδύνων τῇ τύχῃ, <ῆ> αὐτῇ
 15 ἐπόμενος ὁ στρατηγὸς ἐν μέσῳ πελάγει καὶ τὰς ναῦς || [ἀντι-
 παρ]έταττε τοῖς πολεμίοις. Οὐκ ἀπέτρεψε δὲ τοὺς στρατιώτας
 το<ῦ> μήπω μείρους γενέσθαι οὔτε ἢ θά[λασσα] μετεωρίζουσα
 τὰ σκάφη οὔτε κίνησις καὶ ὀρμὴ νεῶς οὔτε στρατηγοῦ κή-
 ρυγμα φοβερώτατον· ἀλλὰ ὅ|τε προσέμιζαν τοῖς πολεμίοις
 ἐπεμβαίνοντες ἐπὶ τοὺς ἐχθροὺς καὶ τὰς ναῦς ἀναδούμενοι τὰς
 ἐκείνων καὶ τὰ | π[ερί]στρώματα ἀποσύροντες, οὕτως ἔπιπτον
 ἄνδρες ἀγαθοὶ γιγνόμενοι καὶ οὐχ ὅτι μὴ ταφῆναι, ἀλλὰ |
 μὴδ' ἀποθανεῖν ἄξιοι. [Ὁ δὲ] στρατηγὸς ἀψευδεῖν ᾤετο δεῖν
 20 ἐπὶ τοῖς κεκρυγμένοις καὶ κατέλιπεν αὐτῶν τὰ || σώματα ἐπὶ
 τῆς θαλάττης περὶ τὰς ναῦς εἰλούμενα. Καὶ τῷ κλύδωνι
 μονονοῦκ ἐπὶ τὰς ναῦς | ἀνατιθέμενα πάλιν ἀπεωθεῖτο ὁ συρ-
 μός. Καίτοι τί περὶ νεκρῶν μόνον κατηγορεῖ πρὸς ὑμᾶς καὶ |
 περὶ σωμάτων ὀλοφύρομαι; ἦν τις ἄρα ἦν ἐν αὐτοῖς καὶ
 τετρωμένος μόνον καὶ ἡμιθνής, μηδεμίαν | αὐτῶν φροντίδα
 ἐποιήσατο ὁ στρατηγὸς ἀλλὰ ἀπέπλεεν ἐστεφανωμέναις τριή-
 ρεσι, ἐπὶ τῶν κυμάτων | αὐτοὺς καταλιπὼν προσειλίσσοντας
 25 αὐτῷ καὶ πολλὰ μιὰρὰ μενφομένους· ἀλλὰ || Ὁ δὲ
 ἔσπευδεν ἀπ' αὐτῶν καὶ ἀπεῖπεν καὶ κατέλιπεν ἐν τῇ θαλάττῃ
 καὶ τὰς ψυχὰς μ[ετὰ] τῶν σωμάτων, | καὶ οὐ μόνον οὐκ ἔθαψε
 τοὺς νεκροὺς, ἀλλὰ καὶ τοὺς ζῶντας ἐφόνευσεν. Εἰ δέ τις
 moriuntur, memoria digni sunt, omnium autem maxime qui morien-
 tes vicerunt. 12 τα δημοσια p. 12—13 quae suppleta sunt proposui.
 13 τῇ τύχῃ. αὐτῇ ἐπόμενος interp. Egger; quae scripsi, proposuit
 Wuensch. 15 τὸ μήπω μείρους p, quod correxi, nisi forte latet δειλούς.
 16 κείνησις p. 18 ἔπιπτον et γινόμενοι, deinde ὅτι μὴ p, cf.
 Mayser, Gr. d. gr. Papyri p. 164. 22 ἦν = ἐὰν cum indic. cf. infra
 p. 69. 24 μενφομένους p. cf. Mayser p. 235. 26 π[ερί]ριθῆσι . . ως leg.

ἄρα καὶ π[α]ριούφ[ης νε] ὥς τῆς κώπης ἐπέλαβεν, τοῦτον ἀπε-
 ρεῖδεται· πάλιν [τὸν κυμά]των ἡττώμ[ενον]. Οἱ παρόντες . . .
 . . . | περισσὰς τριήραρχος ἐξ ἐκείνων καὶ τοὺς
 πεπτωκό[τας αὐτ]ῶν παντελῶς ἀπογυμνῶν | τοὺς
 ἐκείνων νεκροὺς μὴ κ . . . σθαί τι τη μὲν . . .
 || versu 30 nihil nisi καλεῖ οἱ δὲ 30
 legitur. . . | ἀν τὰς ναὺς στρέφοντες καὶ πλέοντες ὡς κεκλασ-
 μένων [τῶν] στρωμάτων | ἐπ' ἐκείνης τῆς θαλά[τ-
 τῆς] στρατευόμενοι μόνοι κατεσώθησαν μὲν καὶ τὴν ὄψιν οἰκ-
 τρῶς πεπηρωμέν[οι]. Οἱ δὲ καὶ περὶ τὸν τον εἰς
 τὴν . . γίνην ἀπὴντων ἕκαστος κομιούμε|νος, εἰ ζῶντα τὸν
 οἰκεῖον ἦν ἀναιρεῖν ἵνα θάψῃ, καὶ δημοσίᾳ τὰ πρὸς τὸν τάφον
 ὑπόρρει τον || ας ἐκόμιζεν ἐπὶ πομπῇ τῶν ἀπολωλό- 35
 των· ὡς δὲ περὶ τὴν ἐκκομιδὴν καὶ . . . δει | ἀφείλον,
 τότε ἀτίμως ἐ[κ]κεῖμ[ενοι] ἦσαν ὑπὸ ἀπλοίας. Καὶ τοιοῦτοι
 λόγοι εὐτυχῶς ὡς καὶ μὴ | οὐδὲ εἰς ἀπέθανεν·
 ὡς δὲ τὰ κατὰ τούτου στρατηγήματα δια τῆς . . .
 μηδ[εμίᾳ] | ἦν οἰμωγὴ· οἷος δὲ τρόπος τῶν τοὺς οἰκείους
 ἀποβεβληκότων, οἱ οὐδ' ἐπὶ τὰ δημόσια μνήματα
 ἐφοί|των οὐδὲ τὴν συνήθη τιμὴν τοῖς ἀπὸ τοῦ πολέμου θαπτο-
 μένοις ἐκομίσαντο. Αὐτοὶ || [δὲ ὀλοφύρονται]· 'καὶ κατὰ τῶν 40
 κυμάτων εἰλεόμεθα καὶ ἐξερ[ε]ρόμεθα | ἐπὶ πετρῶν'. Φεῦ·
 στρατιῶται καλοί, διεσκέδασεν ὁμᾶς [ὁ] ἄνεμος π[νέων] ἰσχυ-

Egger: π[α]ριούφ[ης νε] ὥς proposui. 27 των ἡττώμ[ενοι]
 Egger, quod supplevi. Inde ab hoc versu, quomodo cohaeserit oratio,
 intellegi non potest. 28 ἐξ ἐκείνων p. 29 τημεν aut ταμεν scrip-
 tum est. v. 31 sqq. oratorem exempla attulisse puto, quibus de-
 monstraret meliores duces mortuos servavisse; itaque in περὶ τὸν . .
 . . . τον v. 33 nomen quoddam proprium latere existimo. 33 dubito num
 recte Egger εἰς τὴν [Αἰ]γίνην suppleverit; fortasse εἰς τὴν [αἰ]γιαλὸν.
 34 ἡ scripsit p pro εἰ. ante ἀναιρεῖν excidisse putat Wuensch
 ἀνευρεῖν ἢ τεθνηκότα. 37 ὡς δὲ τὰ . . . cum exemplis allatis com-
 parantur, quae dux accusatus fecerat. 39—40 αἰτῇ || καὶ κατὰ
 leg. Egger; mutavi. εστεφ Egger, conieci quod exstat. 41 supplevi.

ρῶς, μετὰ] | τῶν ναυαγίων ἐξεφέρεσθαι, καὶ τότε ἄρ' ἐνέτυχον
 ὁμῶν ἀλλ' ὁμῶν τοῖς ὑπο[δ]ε[δ]υκόσιν μηδὲν. | Ἀντὶ
 τῆς ἀνδραγαθίας κατ' [ἐ]ντάφιον ὁμῶν καὶ ἐπὶ γῆ.
 [B]ραχύ τι | δ' ὁμῶν ὁ στρατηγὸς ἐπέγραψεν· 'οὐ θάπτω'.

42 καὶ καὶ τὸτ' p per errorem. 44 ἐπὶ γῆ [β]ραχ[ε]ίῃ Egger, quod mutavi. — Quae extant orationis fragmenta sunt contra praefectum classis habitae, qui victoria navali parta vulneratos et mortuos non servavit. Cum nomina propria non occurrant, neque quis auctor orationis fuerit, neque quam ad pugnam navalem verba pertineant, constat, neque quibus temporibus oratio orta sit, facile est diiudicare. Egger auctorem spectare ad pugnam re vera commissam licet incerti nominis dicit, et fragmentum partem esse brevis orationis non in foro vere habitae neque in rhetorum scholis declamatae sed cuidam operi historico intextae opinatus est. Atque cum Egger vixisse illum rerum scriptorem primo ante Chr. natum saeculo dicat, Haeberlin, qui in reliquis eum sequitur, multo antiquiorem eum esse causis non allatis conicit. Quorum virorum doctorum sententias non probo. Nam vix credibile est, de pugna tam miris conditionibus facta nullo alio ex fonte nobis quicquam traditum esse; nomina propria desunt; qua in urbe aut quibus temporibus oratio habita sit, perspicere non potest. Quae res demonstrare mihi videntur, rhetorem quandam exercitandi causa finxisse argumentum. Praeterea sententia mea probatur sermone, quem adhibet auctor. Complura enim vocabula a rhetore illo usurpata inde a Polybii demum temporibus saepius adhibentur; atque nobis loquendi morem auctoris examinantibus statim apparebit eum vulgari sermone, qui nominatur κοινή, uti solitum esse (cf. Jander, *Oratorum et rhetorum fragmenta collecta* p. 68). Sed plerumque oratorem Attico sermone uti conatum ea, quae sensisset, optime expressisse recte cognovit Egger. Ex eo quoque, quod in papyro plerumque ττ (cf. v. 20 θαλάττης), ter solum σσ (cf. v. 16 θάλασσα) inveniuntur, mea quidem sententia concludendum est iis temporibus orationem ortam esse, quibus morem sermonis Attici adhibendi paulo antea introductum auctores nondum diligenter sequebantur. Itaque circa Christum natum rhetorem vixisse puto atque, si recte Egger agnovit I. p. Chr. n. papyrum scriptam esse, auctorem ipsum chartam conscripsisse verisimile est. Qui, si Atticista erat, certi cuiusdam veteris oratoris genus dicendi sequebatur. Sed quem rhetor imitatus sit, diiudicare non audeo; for-

b) Λόγοι συμβουλευτικοὶ καὶ ἐπιδεικτικοί.

42. (Λεωσθένους) περὶ πολέμου.

Col. I nihil dispicitur nisi v. 9 [μ]ικράν. v. 15
[Βοι]ωτίαν, si recte Fuhr supplevit. v. 21 ζημίαν.
v. 22 ροι ἐμοί.

Col. II—V. ... εὐ[α]||ρεσσότερους συμμάχους | ἕξετε καὶ II
φανερὸν ἅπασι | καταστήσετε, διότι τὸ τῆς || πόλεως ἥθος 30
οὕτω μακράν | ἀπέχει τοῦ κακῶς τινα ποιεῖν | τῶν μηδὲν ἀδι-
κούντων | Ἑλλήνων, ὥστε καὶ τοὺς | φανερώς ἐξημαρτηκότας ||
ἀδῶς ἀφίησιν διὰ τὴν | ὑπερβολὴν τῆς φιλανθρωπίας. Μά- 35
λιστα δὲ λογιζέσθε πρὸς τῶν θεῶν, ὧ ἄνδρες Ἀθηναῖοι,
διότι τὸ βρα|δύνειν τοῖς νῦν καθεστῶ|σιν ἥκιστα συμφέρον 40
ἐστίν. | ὁξεῖς γὰρ εἰκὸς εἶναι τοὺς ἐ|κ τῶν μεταβολῶν καιροῦς· |
ὧν ἀντιλάβεσθε καὶ παύσασ|θε προσέχοντες τοῖς τὴν | ῥάθυ- 45
μίαν ἀσφάλειαν | ἀποκαλοῦσιν, καὶ μὴ φοβη|θέντες π[αρεξω-
θ]εῖτε | τὴν σωτηρίαν, ἀλλὰ καὶ θαρ|ρήσαντες τοιαῦτα βου- 50
λεύ|σασθε, δι' ὧν μηδέποτε μηδὲν || α III
. | Ἀλλ[ὰ] ἡδ[η] μέμν[η]σθε τῶν [προ]γ[όν]ων ὧν τ[οῖς]
μὲν ἄλ[λ]οις ἐπ[α]νεῖν ἰκ[α]νόν, ὑμῖν | δὲ μιμῆσθ[αι] προσῆκόν 55
ἐστίν, | καὶ λογιζέσθε [με] ἡ[κιστ] ἂν | ἐν Ταιν[άρ]ω καθή|μενον |
καὶ μηθενὸς ὑστ[ε]ροῦν|τα || τῶν ἐν τῇ πόλει σ . . . γῶν, | οὕτως 60
ἂμ φιλοκινδύνως ἐπι|στῆναι τοῖς πράγμασιν, εἰ μὴ | τὰ τῶν και-

tasse Hyperidis exemplum secutus est. 42. The Hibe Papyri I ed.
B. G. Grenfell and A. S. Hunt, London 1906 p. 55 n. XV. K. Fuhr, Berl.
Phil. Woch. 1906 p. 1414 sq. Papyri fragmenta III. a. Chr. n. saec. ineun-
tis. Plurima suppl. GH. 32 μηδὲν passim p, quod retinui, quia
inde ab anno 330 saepius adhibetur, cf. K. Meisterhans, Gram. d.
Att. Inschr.³ p. 258 et E. Mayser, Gram. d. gr. Papyri p. 180. 44 παυ-
σασ|θε altera σ deleta p. 45 ἀντιληψεσθε sed corr. in ἀντιλαβεσθε p.
v. 48 suppl. Wünsch. 52 sententia haec fere videtur fuisse: ne um-
quam in posterum vos ullius rei paeniteat. 53—54 supplementum
Fuhrii incertum; ubi is scribit [προ]γ[όν]ων, leg. GH . . | τ . . ον.
55 suppl. Fuhr. 56 μιμεισθαι sed corr. p; καθῆκον GH: προσῆκον
Fuhr. 57 λογιζέσθε[ι] p, corr. Fuhr. 58 suppl. Fr. Blass apud

- 65 ῥῶν ἡπιστάμην | κατεπείγοντα καὶ κρίσιν ἐώ|ρων οὖσαν τῆς
 ἡμετέρας | σωτηρίας καὶ τ[ῶν πραγμά|]των, ἐφοβούμεν [δέ,
 μὴ σιγῶν] | καθεστηκότων [τῶν δεινῶν] | ἐν ὑμῖν αὐτοῖς [καὶ
 70 ῥάθυμος] || καὶ ταπεινὸς ὑποληφθεῖν, | ὥς μὴδὲν τῶν συμφε-
 ρόντων | προιδεῖν ἂν δυναθεῖς. | Ἀλλὰ καὶ νῦν προορῶ τὰ
 75 μέλ|λοντα καὶ παρακαλῶ πρὸς τὰ || πράγματα ὑμᾶς, καὶ | τὴν
 IV τύχην, ἣν || [ἐδέξασθε, παραγγέλλω μὴ κα|]ταλείπειν, καὶ
 80 δέομαι | μάλιστα τῶν νεωτέρων || τῶν παρ' ὑμῖν ἐκ παιδὸς τὰ |
 περὶ τὸν πόλεμον ἱκανῶς | παιδευθέντων, ἀκμάσαι | ποτὲ ταῖς
 85 διανοαῖς καὶ χρῆ|σασθαι τοῖς οἰκείοις σώμασιν || εὐκαίρως τὴν
 ἀπόδειξιν | ποιησαμένους τῆς αὐτῶν | ἀρετῆς, ἵνα νομίζωνται |
 90 καὶ τὸν ἄλλον χρόνον | ἡσυχάζειν μὴ δι' ἀνανδρίαν ||, ἀλλὰ
 δι' εὐλάβειαν· καὶ μὴθ' <ἡμ|>εῖς, ὧς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, | χωρὶς
 τῆς ἡμετέρας δυνά|μεως ἐπὶ τὰ πράγματα | καταδεέστερον
 95 βαδίζωμεν, || μὴδ' ὑμεῖς ἀναγκάζησθε | δυοῖν θάτερον, ἢ ποιεῖν
 ἑτέρους | τὸ κελευόμενον ἢ μετ' ἐλάτ|τονος στρατοπέδου κιν-
 V 100 δυ|νεύειν, ἡμῶν ἄλλως πως || ἀ[πολομένων. Σωφρονεῖτε οὖν] |
 καὶ ταῖς ἐμ[αῖς βουλαῖς] | ἀποχρήσασθε καὶ τὴν ἐν | τῷ πράτ-
 105 τειν ὀρθῶς ἀσφά|λειαν ἔλεσθε μετὰ πλειόνων || τὴν σωτηρίαν
 ὑμῖν αὐτοῖς | παρασκευάζοντες, ὥς | ἀνάξιόν ἐστιν, ὧς ἄνδρες |
 110 Ἀθηναῖοι, τῶν ἐμ. Μαραθῶνι | καὶ Σαλαμῖνι κινδύνων δια|τε-
 λεῖν ὑμᾶς τὸ σύνολον | ἀπογιγνώσκοντας τὴν ἡ|γεμονίαν, ἣ
 νομίζοντας | ταύτην ἔσεσθαι ποτε ὑμῖν | ἀπὸ ταῦτομάτου,
 115 μὴδ' ὅτι||οὖν αὐτοῖς πονοῦσιν. | Ἐγὼ μὲν οὖν ἐπεὶ στρατηγοῦ |
 ἦν, μὴ τῆς ἰδίας ἀσφαλείας καὶ | χειροτονίας φροντίζει[ν],|
 120 ἀλλὰ τῆς ἡμετέρας[ε] σωτη|ρίας, τοῦτο πράττων [προσε]λήλυθα
 προτάξας ἐμ[αυτὸν] | ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας.

G H, quod dubitanter recepi. 66 τῶν πραγμάτων suppl. Fuhr, qui hanc vocem cum καθεστηκότων v. 68 coniungendam esse putavit; quae v. 68 recepi, coniecit Wünsch. 69 supplevi. 75 et 76 καὶ παρα-καλῶ postea deletum p. 77 supplevi. v. 77 sqq. crebros errores a librario ipso correctos non amplius adnoto. 90 et 91 . μὴ|θεις p, corr. G H. 96 ἡ ποιητε p, corr. G H. 100 suppl. Wünsch. 101 ἐμ[αῖς βοήθειαις] Fuhr: ἐμ[αῖς βουλαῖς] Wünsch. 110 ἡμας p,

Col. VI. 124 init. ωφθ 125. init. ἐκ 126. init.
 τρι τε 127. init. ὁ καιρὸς . αι 128. init. ἐλθεῖν ἐπὶ τ .
 129. init. ρίων καὶ τήν 130. init. ὑμᾶς ἐκκηρ[υ.] 131—133.
 τήν τε τῆς πόλεως ἀρχή|γεται καὶ τοὺς ἄλλους [ἐγ]|χωρίζους
 θε[οὺς] . ου . . . αι . . 134. init. ἔσεσθαι ἐκ 135. init.
 ταις ἐλπίς δ 136. init. μνήμης λα 137. init. δουλείας
 φε 138. init. ἐλευθερίας ο 139.—140. init. νον ειρ . .
 [Ἀθ-η]|ναίους ὑπερ 141. init. θεοὺς ἐρίσαι μ
 142. init. γα . εἰνητ 143. init. ὑπηκόους ὄντ[ας] 144. init.
 ξεται μεγα 145. init. . . ικα.

Praeterea restant septem fragmenta minutissima,
 quorum haec affero: I. ἄλλ[ο]ν με, II. δὲ ὑμεῖς ἐὰν et ἐν
 νῦν δὲ ὑμᾶς et [ἀ]λλ' εἰ πρότερον, IV. ἄλλης.

43. Πρὸς τὴν ἐπιστολὴν τὴν Ἀλεξάνδρου.

[Βούλεσθε οὖν] | ἀπὸ μιᾶς ἐπιστολῆς ἀπει|λὴν δουλείας I
 ἀντ' ἐλευ|θερίας ἀντικαταλλάσσε|σθαι; Καὶ ποῦ τὸ περιμάχη| 1
 τον οἶχεται φρόνημα | τῆς ἡγεμονίας; Ἐπιζητῶ | γάρ, εἰ μὴ 5
 τι διαμαρτάνω | τῷ λογισμῷ. Φησὶν ἡμῖν | πολεμήσειν καὶ

corr. Fuhr. — Fr. Blassius apud G H recte hanc orationem rettulit ad
 res, quae Athenis gestae sunt morte Alexandri Magni nuntiata. Qui
 verba facit, Leosthenes est, qui apud Taenarum mercennarios ex Asia
 remissos congregaverat atque inde Athenas se contulerat, ut Athenienses
 contra Macedones incitaret, cf. Diod. XVIII, 9 sq., Plut. Phoc. 20.
 Tamen mea quidem sententia verisimile non est, Leosthenis ipsius verba
 nobis tradita esse, sed rhetorem orationis auctorem esse puto. Cum
 neque quae sermoni Attico repugnent (cf. v. 96—97 ἐλάττονος, 103
 πράττειν, 120 πράττων) neque e quibus oratio attribuitur Asianae, quae
 vocatur, eloquentiae in ipso dicendi genere inveniantur, neque papyrus
 post tertium saeculum a. Chr. n. scripta sit, antiquior oratio mihi esse
 videtur, temporibus fere Demetrii Phalerei orta, quibus Quintiliano
 teste (II 4, 41) 'fictas ad imitationem fori consiliorumque materias
 dicere' institutum est.

43. Oxyrhyn. Pap. II, 1899 p. 33
 n. 226. U. v. Wilamowitz, Götting. gel. Anz. 1900, I p. 35 sq.
 W. Crönert, Arch. f. Pap. I p. 526. Papyrus I. p. Chr. n. sae-
 culi duas columnas exhibet. Col. I. Prima verba supplēvi.
 1 δουλειαν p, correxi. 6 επιζητωι p. 7 διαμαρτανωι p. 8 ημειν p.

10 ἡμεῖς || ἐκ[εῖνω] ων | . . . quae sequuntur, mutila sunt.

II [Τίνα τῶν συμμά[χω]ν ἀπολωλέκα[μεν; ποῦ | τὰ] τεῖχη
τῆς πό[λεως πέ]πτωκεν; τίς αἰχμ[άλωτος] | ἡμῶν γέγονεν;
5 [πότε] πεζο||μαχοῦντες ἢ ναυμαχοῦντες | λελείμμεθα; Ἐνταῦθα
γὰρ | ἄνθρωποι περιγεγραμμέ|νοι πάσας τὰς ἐλπίδας τῷ | τῆς
10 ἀνάγκης καιρῷ δουλεύ||σουσι, ἡμῖν δ' ἀπόρρητός | ἐστὶν ἡ δημοκρατία· ὁμονοοῦμεν πρὸς ἀλλήλους, τοῖς νό|μοις ἐνμένομεν,
15 καρτερεῖν | ἐν τοῖς δεινοῖς ἐπιστάμε|θα, τὴν τῆς ἐλευθερίας τά|ξιν οὐκ ἐγκαταλείπομεν. | Ἐν τοῖς ὅπλοις νικήσας | νεανι-
20 κευέσθω, ταῖς δ' ἀπὸ | τῶν ἐπιστολῶν ἀπειλαῖς || τοὺς βαρ-
βάρους ἐξαπατάτω. | Ἡ δὲ τῶν Ἀθηναίων πόλις | ἐπιτάττειν,
οὐχ ὑπακούειν | [ἐπίσταται] καὶ δ[ικαί]ζε[ιν] . . .

44. Περὶ νόμου διατηρήσεως.

Frg. II et III. διηγόρε[υε μὴ . . . ἐπ' ἅπ]ειρον εἶναι
τὰς γρα[φὰς, τῷ διε]ῖρῃσθαι τ ἀποφαίνειν τῶν

Col. II. Initium supplevi: [τὰς ναῦς | μῶ]ν ἀπολωλέκα[μεν ἢ τὰ] prop. Wilam., sed de classe loquitur orator infra v. 5 ναυμαχοῦντες. 2 τε-
χη p. 4 ποῦ GH: πότε ego. 10 ἡμειν p. ταπορρητός sed
corr. p. 16 ἐν τοις ὅπλοις p, ἐν ut dittographiam delet Wilam.
18 νανιευέσθω sed superscr. ε et κ p. 24 supplevi. — Orator in-
certus suadet Atheniensibus, ut hosti, quem regem esse apparet, resi-
stant, qui litteris datis eos admonuerat, ut in potestatem suam se per-
mitterent. Cum rex ille iuuenis esse videatur (col. II, 18 νεανιευέσθω),
qui Atheniensium arma nondum expertus sit (col. II, 16), verisimile
est epistulam ab Alexandro Magno missam esse iis temporibus, quibus
patre mortuo Graecos denuo coercebat. Non est dubium, quin haec
oratio in Atheniensium contione habita non sit. Nam cum sermonis
Graeci usus temporibus Alexandri non conveniat, multo post magnorum
oratorum Atticorum tempora, fortasse secundo vel primo saeculo a. Chr.
n. vixisse auctorem recte statuerunt Wilam. et Croen. Oratio illa aut
operi cuidam historico intexta erat aut a rhetore quodam exercendi
causa ficta est.

44. Pap. Lips. I ed. Fr. Blass, Ber. d. sächs. Ge-
sellsch. d. Wiss. 1904 p. 205 sq. Idem, Arch. f. Pap. III p. 494 n. 347.
Tria fragmenta I. vel II. saec. p. Chr. n., quorum unum valde laceratum
omitto. Plurima supplevit Blass. 2 ἀποφαίνειν p, corr. Blass. [καί-

δ | των με . . . [τὸν τρόπον] τοῦτον προϋνοή-
 σα[το] | ἐκρίθη σαφει σοι τὸν λοιπὸν
 χρόνον] || ζῆν, περί γε τῶν παρελθὼν κίνδου- 5
 ν[ος] | σε. Τόγε μὴν τῷ[ν] των ἔστι μὲν
 τι [περὶ τῶν] | αὐτῶν μυριάκις τ[ίνα τοὺς] αὐτοὺς
 ἐνοχλεῖν τ[ῶν οἱ συκοφαν]||τεῖν σχολάζουσιν, [οὐ μὴν το]ῦτο
 τὸ κυριώτατ[ον ἂν εἴποι] | τις. Ἄλλ' οἴμαι τὸ σεμ[νότα]τον
 μὲν τῶν ἐντ[αυθι συνεδρί]||ων ἐστὶν τὰ δικαστή[ρια, το]ύτων 10
 δ' εἴ τις [ἀ]φ[αιρήσεται τὸ] | βέβαιον, ἐπιτρέψω[ν τοῖς βου]λο-
 μένοις ἀνα[βάλλειν καὶ ψή]||φους στρέφειν καὶ μ
 καὶ μόν[ο]ν [οὐ] | τειν ὑπὲρ τ[ῶν] αὐτῶ[ν]
 | δην δὲ λειτουργὸς του . . ν
 || μηδὲν ἐχέγγυον ἔχοντες. Μέχρι δὴ [τίνος 15
 προῖέναι φήσω]||μεν ὑμᾶς; Μέχρι τοῦ τάναντία τοῖς π[ρότερον
 ἀεὶ δόξα]||σιν ψηφίσασθαι, καὶ μανίαν ὁμολογῆσαι
 | κέναι· εἰ ταῦτ' ἐπιτρέψειέ τις, λέλυτ[αι πολιτῶν
 σωτηρία] | καὶ φρουρὰ δημοκρατίας. Καὶ τί πέρα[ς ἔσται,
 τῶν δίκη νικη]||θέντων αὐθις οἰομένων δεῖν δικάζε[σθαι περὶ 20
 τῶν αὐτῶν; Ἐξ] | ὧν ὁ νομοθέτης, ὑπὲρ τῶν δικαστηρίω[ν προ-
 νοούμενος, του]||τονὶ τὸν νόμον ἔθηκεν. Ἔτερον δὲ [σκέψασθε.
 εἰ μὲν τοῦ]||τους ἠπίστατο μηδ' ἂν προσχόντας τ[οῖς περὶ ἐκά-
 στων τῶν | ἐ]ξεταζομένων ἐλέγχους, μηδ' ἂν εἰς [ἐξετασμὸν
 ἀεὶ τὸν ἀ]||κ[ρ]ι[βέστατον] ἐθελῆσαι προσελθεῖν ἐ[νόμιζεν, οὕτως 25
 ἂν καὶ | δ]εύτερον καὶ τρίτον καὶ πολλάκις ὑπ[ὲρ τῶν αὐτῶν
 αὐτοὺς ἐ]||χ[ρ]ι[τῆν] διδάσκεσθαι. Τοῦ δ' ὅρκου προστ[εθέντος καὶ
 εἰς τοῦ]||το] κατακλείσαντος αὐτούς, ἀναγκάζ[εσθαι περὶ πάν-
 των ἀ]||εἰ] πρὸς τὸ δικαιοῦτατον τὴν ψῆφον τίθεσ[θαι τὸν δι-
 καστήν, ἢ τὴν] || ἐπιορκίαν ἐφ' αὐτὸν καὶ παῖδας ἐπαγαγ[έσθαι, 30
 οὐδένα τῶν] | πάντων ὑπελάμβανεν οὕτω μαινόμε[νον ἔσεσθαι,

τοι εἰ περὶ] τῶν prop. Bl. 4 littera ante οι posita aut σ est aut π.
 7 Blasii supplementa incertissima sunt. v. 9—10 hoc quoque modo
 suppleri posse Bl. putat: τῶν ἐν τ[ῇ πόλει . . .]||ων. 11 supplevi.
 14 δειλουργος aut λειλουργος p. 18 supplevi. 21 ὑπερ [τ]ης
 δημοκρα[τίας] correxit in ὑπὲρ τῶν δικαστηρίων p. 25 βεστα-

ὥστε μὴ] | πᾶσαν εἰσενέγκασθαι τὴν γνώμη[ν, ὅπως μὴ περι-
 πέσοι το]σούτῳ κακῷ. Τοῦτον οὖν τὸν ἐ[πὶ βεβαιότητι μὲν
 τῶν ὀρ]κων, πίστει δὲ τῶν δικαστηρίων, δ[ικαιοσύνη δὲ
 35 πάντων τῶν] || πολιτῶν, ἀσφαλείᾳ δὲ τῆς πολιτε[ίας κείμενον
 νόμον τοῖς] | βουλομένοις καταλύειν ἐπιτρέ[φετε
; Ὡς]θ' οὐχ ὑπὲρ ἐλαχίστου νῦν ἡμῖν ὄν, [περὶ δὲ τῶν
 μεγίστων, τῆς τ' ἐ]πιτιμίας καὶ τῆς πρὸς ὁμᾶς τι[μῆς] . . .
, [ἐγὼ] | οὐδ' ἂν ζῆν ἐλοίμην. Ἔστι μὲν γὰρ
 40 [οὐδὲ τοῦτο || τῶν ἐλαχίστων, ἐπ' ἀπειρον φέ[ρε-
 σθαι] | μέγιστον κίνδυνον πολλά[κις] . .
 | v. 42 init. νομίσσεις συμφορὰν. τοῖς
 γὰρ v. 43 init. καὶ τόπος ἅπας αἰτιαδ-ῆν[αι] v. 44
 init. καὶ βλασφημίαις ὑποβεβλ[η . .] v. 45 init. καὶ συκο-
 φαντεῖν. τὸ γὰρ οὐ v. 46 init. οὐ τὴν ἀμοιβὴν ἀποδί-
 δωσι v. 47 init. τοῦτον. ἔχει γὰρ[ρ] v. 48 init. τίνα κ.

45. Κατὰ Δημοσθένους.

In versibus 1—12 nulla verba integra cognoscuntur nisi v. 8. ἡσυχίαν ἄγειν et v. 12. εἰς Μαραθῶνα.

. . . παρέχειν ἄξιον. Ἀλλὰ μὴν ὁπότε πα[ρακαλοῖ | τοῦ]-

τον p: [ἀκ]ρ[ι]βέστατον Bl. 34 supplevi. 35 πολυτῶν p. 37—39 Blassii
 supplementa incerta sunt, cum iam prima littera versus 37 in papyro τ'
 non θ' sit; quae sequuntur, fortasse supplenda sunt: οὐχ ὑπὲρ ἐλαχίστου
 νῦν ἡμῖν ὄν[τος τοῦ διαφητισμοῦ, ἀλλὰ τῆς ἐ]πιτιμίας . . . 38 ἐπι-
 τειμίας et τειμης p. φέ[ρεσθαι] vel simile quid proposuit Jensen.
 43 τοπρος, sed ρ delevisse videtur p. — Hic orator plebi suadet, ne
 lex solvatur, qua adversus iudicia provocatio ne esset cavebatur. Cum
 cognosci non possit, quibus temporibus aut qua in urbe verba facta
 sint, neque nomina propria occurrant, recte Blassius iudicavit hanc
 orationem argumentō ficto a rhetore stili exercendi causa compositam
 esse. E crebris posterioris graecitatis vestigiis conclusit Blass orationem
 a sophista quodam Atticum dicendi genus secuto conscriptam esse primo
 fere p. Chr. n. saeculo. **45.** Oxyrhyn. Pap. VI p. 164 n. 858.
 K. Fuhr, Berl. phil. Woch. 1909 p. 266. Duo papyri fragmenta
 scripta II. vel III. saec. p. Chr. n., quorum frg. a pessime habitum
 omisi. Plurima supplevit Wilamowitz apud GH. 13 Ducem illum,

τους εἰς Θήβ[ας] ἔλθειν, οὐ τοὺς μὲν ἄ[λλους] || ἐξέπ[εμ]πεν, 15
 αὐτὸς δὲ οἵκοι καθήστο βιβ[λία γράφω]ν, ἀναθεῖς τούτ[οις
 τῶν] πολιτῶν τὰ ἔπλ[α, εἰ καὶ] | . . . τ . . . εἰ . . . πρῶτος [ἐλ-
 θ]ε[ῖν] εἰς τὴν μά[χην; | Ὑ]στ[ω] δημηγόρος καὶ στρατηγὸς ὁ
 αὐτὸς [καὶ | Δη]μοσθένης ἄσπιδά καὶ ψήφισμα ἔχων ἀ[γο-
 ρε]ύ[ετω]. Θεμιστοκλέους δημηγοροῦντος ἐμ[βή]σομ[αι], ἐξαγέτω 20
 Περικλῆς εἰς Σᾶμον· πλ[εύσο]μ[αι], ἀκολουθήσω Τολμίδῃ διὰ
 Πελοπον[νήσου, εἰ | δι]έξ[ει]σιν οὗτος. Δημοσθένης δὲ πῶς π[εῖ-
 σομαι], ὃ γε οὐ θώραξ, οὐ δόρυ οὐ ξίφος, οὐδὲ τοπ ||,
 πατρός; Ἐλάτεια γὰρ κατεῖλημπται, φη[σ]ι, καὶ πέπαινανται δειπ- 25
 νοῦντες οἱ πρυτ[άνεις, | ἀ]νέστησαν δὲ ἐκ τῆς ἀγορᾶς οἱ τὰς σκ[η-
 νὰς | ἐ]χοντες, τὸν δὲ σαλπικτὴν μεταπέ[μπε]τ[αί] τις. Ταῦτα
 γὰρ ἦν ἀκούειν. Δημοσθέν[ης] || δ' οὐπώποτε σάλπιγγος ἀκούσας 30
 αὐτὸς ὁμᾶς ἐξεφόβει ταῦτα λέγων καὶ διεξιὼν· ὁ | δὲ δῆμος
 ἄνω καθήτο, ἡ βουλὴ δὲ [οὐ]πω | προβεβουλευκεὶ περὶ τῶν
 παρόντων, καὶ | τῆς βουλῆς μὴ προβεβουλευκυίας || λέγειν Δη- 35
 μοσθένη κηρύττοντος τ[οῦ] κή[ρ]υκος καὶ ἀπάντων [παριόν]τος
 οὐδενὸς ἔλεγεν νόμους [π]αρ[αβαίνων]. | Ὅκ οἴσθε καὶ εὖνουν

qui cum Thebanis bellum gessit, Timotheum fuisse Wilam. putat. Quo-
 cum non consentio. Ille, quo auctore Athenienses anno 338 Thebas
 se contulerunt, Demosthenes ipse erat; cf. de corona § 215 (οἱ Θη-
 βαῖοι) ἐκάλουν ὑμᾶς καὶ μετεπέμποντο. ἐξῆτε, ἐβοηθεῖτε. 15 suppl.
 levit Wünsch. 16 supplevi. 17 supplevi. 22 cf. Aesch. II 75.
 Τολμίδου . . ὅς χιλίους ἐπιλέκτους . . διεξῆει. Quod ex Aeschine hunc
 oratorem mutuatum esse Wil. statuit. 24 τὸ π[αρά τοῦ] πατρός
 suppleverunt G H. 25 cf. de corona § 169. κατεῖλημπται p,
 quod retinui; littera μ hoc modo addita occurrit nobis a tertio a. Chr.
 n. saeculo; cf. Mayser, Gram. der gr. Pap. p. 194 sq., Gu. Schulze,
 Orthographica, Progr. Marburg 1894 p. XVI. 32 cf. de cor. § 170.
 33 προβεβουλευκεὶ p: προ(υ)βεβουλευκεὶ corr. G H; sed augmentum non
 necessario per errorem omisisse librarium apparet ex Maysero l. l. p. 333.
 34 μὲν post τῆς delevit p. 36 verbaτος οὐδενός, quae
 suppl. Fuhr e Dem. de cor. 170 παρῆει δ' οὐδεὶς, super ἀπάντων scripsit
 p. παραβαίνων vocem, quam Wilam. proposuit, spatium quod conce-
 ditur superare existimant G H. 37 ante οὐκ addidit p τοὺς αὐτοὺς,
 quae verba punctis deleta sunt. καλεῖσθαι supplevi ex Dem. de cor.

[καλεῖσθαί] | τινὰ καὶ παρηκολουθηκότα τοῖς πράγμασι; |
 40 Ἡρχο]ν γὰρ οἱ πλουσιώτατοι τῶν πολιτῶν [τῆς ἐκκλησ]ίας οἱ
 τὰς μεγάλας ἐπιδόσεις | δεδ]ωκ[οτες] καὶ πάντες ἐβού-
 λε[σθε] . . .

Deinde cognoscitur v. 42 τὴν πόλιν et v. 43 θεω-
 ρῶντος.

46. Πρὸς Ἰσοκράτους Εὐαγόραν.

Fragm. I et II. Col. 1: . . . το φίλους, ἐν ταῖς ἡμέ-
 [ραις ἐ]κεί[να]ς μᾶλλον ἅπαν|. Λακεδαιμονίοις | . . .
 5 . . . οντες βιοῦντες ἴστο|. καὶ τοῖς μὲν ἔργα|.
 . . . ὑπομν[η] . . . |

Col. 2: v. 1 init. Βούσι[ρι]ς 2. init. μητ ἀλλ
 3. init. ριν νῦν δε 4. init. πρᾶγμα 5. init. ἐν μετωπ

Fragm. III. Col. 3: v. 1 med. ἐπεὶ νῦ[v] . . . σα
 2. exeun. ν γὰρ καὶ γὼ . . . υνε 3. med. ἀσθεντες 4. med.
 ἡδυνήθ[η] 5. med. τον ἀπο 6. med. κω . . . υπε

172: οὐ μόνον εὖνουν καὶ πλούσιον ἄνδρ' ἐκάλει, ἀλλὰ καὶ παρηκολουθη-
 κότα τοῖς πράγμασιν: ἀρμόσαι prop. GH. super εὖνουν litterae quae-
 dam scriptae erant, fortasse τῇ πόλει, cf. de cor. 171 καὶ εὖνους τῇ
 πόλει. οἶκ ὅςθε corr. p. 39 suppl. Wünsch. τοι corr. in τῶν p.
 41 suppl. Wünsch. Vituperatur Demosthenes, qui belli imperitus
 Athenienses ad pugnam committendam commoverit. Commemorantur
 duces boni, quos cives in bello gerendo iure sequantur. Deinde, ut
 demonstraretur verba tantum, non facta Demosthenem proferre, clarissi-
 mus ille orationis περὶ τοῦ στεφάνου locus (§ 169 sq.) carpitur, quo
 Demosthenes narrat, quantus tumultus nuntio Elateae captae allato
 Athenis concitatus sit. Sed cum auctor ipsis Demosthenis verbis iterum
 atque iterum ita usus sit, ut necessario oratio illa litteris mandata ante
 oculos ei fuerit, recte GH collegerunt, recentioribus temporibus hoc
 fragmentum a rhetore quodam in scholarum usum compositum esse (cf.
 fragm. subsequens orationis in Isocratem scriptae). Vixisse auctorem
 paulo post Christum natum verisimile est. **46.** C. Wessely, Mitteil.
 aus der Samml. der Pap. Erzherzog Rainer II, 1887, p. 79 sq. B. Keil,
 Hermes XXIII, 1888, p. 389 sq. C. Haeblerlin, Centralbl. f. Bibl. XIV,
 1897 p. 279 n. 82. Quinque papyri fragmenta I. vel II. saec. p. Chr. n. in
 Aegypto inventa. Plurima supplevit Wessely. Col. 2 v. 1 Βούσι[ρι]ς Wess.,

7. perii totus 8. extr. τὰς αὐτ[ὰς] ἐπρα 9. extr. εταιξω[ς ᾗ]ρα
10. extr. μενος . . . ιτο 11. extr. το υ 12. med. αν

Col. 4: v. 1 init. η 2. init. δεσα 3. init. και αι 4. init.
την συ 5. init. ταῦτα 6. init. ἄλλον 7. init. καιρὸν
8. init. ασ . . ωτ 9. init. ἐτέρας 10. init. τα[υ]τ 11. init. ο

Fragm. IV et V. Col. 5: ... ποιῆσαι. Οὐκ ἐγκ[ώμιον ὑγί]εια
λόγου; Καὶ περὶ πλ[είονος] | ἐποιήσαντο σφᾶς αὐτ[οὺς ἡ] | τοὺς
πρότερον αὐτῶ[ν οἰκεί]ους ὄντας. Τοῦτο καὶ ὁ[περβο]λῆν ἐπί- 5
φογον εἶναι [δῆλον ἐκ] | τῶν προτέρων μεμνημέ[νων] αὐτῶν.
Ταχὺν τ[ὸν κ]αί[ρ]ον Λακεδαιμόνιοι πα[ρεσκεύ]ασαν. Οὐκ 10
αὐτοὶ ἄρα, ὧ Ἰσόκρ[α]τες. Ὡστε καὶ τὴν Ἀσίαν κα[κῶς] ποι-
εῖν ἐπεχείρησαν. | Εἰς το[ῦτο] . . .

sed incertum. Col. 5 v. 1 suppl. Wess., sed dubito num recte. Idem
praeterea quae antecesserunt ita supplevit: [συνέβη γὰρ αὐτῷ διὰ τὴν
ἄφειν τὴν εἰς Κύπρον πλεῖστ' ἀγαθὰ καὶ παθεῖν καὶ] ποιῆσαι (Euag.
§ 53), quae coniectura incerto fundamento nititur, quia codices Iso-
cratis hunc locum ita tradunt: . . . καὶ ποιῆσαι καὶ παθεῖν πλεῖστ'
ἀγαθὰ. 4 αὐτῶν οἰκείους p: αὐτῶν omis. Isocr. codd. 6 δῆλον
ἐκ suppl. Keil. l. 1.: [φημι] Wess. 8 ταχὺν p et optimus Isocratis
codex Γ: ταχύ cod. Δ. 13 εἰς το[ῦτ' ἀπληστίας] suppl. Wess. Orator
in col. 5 Isocratis orationem de Euagora (§ 53) habitam discerpit, quod
Wessely et Blass ipsius Isocratis temporibus factum esse censent, cum
eloquentiae magistros tum Athenis inter se acerrime certavisse nobis
notum sit. Inter Isocratis aequales Wessely Alcidaemae (cf. J. Brzoska,
P. W. I p. 1533), Blass Polycrati orationem tribuit. Rectius tamen
Keilius fieri non potuisse dicit, ut illis antiquis temporibus orator ad-
versarium ipsum alloqueretur (col. 5 v. 10) et ipsa eius verba proferret
tali modo, quo auctor noster. Quod vituperandi genus p. Chr. n. de-
mum nobis occurrit (cf. περὶ ὕψους p. 58, 11 Vahl., Libanii Invectiva
in Aeschin. et Demosth. IV 192 sq. Förster, supra p. 79, 25). Itaque
Keil putat hoc fragmentum ortum esse I. p. Chr. n. saeculo ex cer-
tamine illo, de quo anonymus grammaticus argumento quod huic ora-
tioni Isocrateae in editionibus additur certiores nos facit, utrum ἐπιτά-
φιος an ἐγκώμιον sit oratio de Euagora habita (cf. col. 5). Adfert
enim ille exempla, quibus demonstrare conatur Isocratem ea etiam facta
praedicare, quae laude digna non sint. Praeterea reminiscamur primo
p. Chr. n. saeculo certavisse inter se viros doctos, cuius oratoris genus
dicendi imitandum esset (cf. Dion. Hal. περὶ τῆς Δημοσθένους λέξεως

IV. Fragmenta dubia.

47. [Διοκλήϊς]

καὶ πάλιν Διοκλήϊς κατηγορῶν τοῦ νόμου, ἐπεὶ ἐθορύβησαν αὐτῷ τινες εἰπόντι, ὅτι οἱ νόμοι δέονται νόμου τοῦ διορθώσαντος, 'καὶ γὰρ οἱ ἰχθύες ἀλόξ' εἶπεν.

48. Πωλίων

'Απανθίζειν· Πωλίων¹⁾ εἶρηκεν· 'απανθίζειν ἐπεχείρει τοὺς Φρύγας 'Αχιλλεύς'.

49. Fortasse ad orationes pertinent haec fragmenta minutissima, quorum argumenta agnosci non possunt:

Oxyrhyn. Pap. III, 1903 p. 76—83 n. 435—444 (quorum recepi n. 442 h. l. n. 38 et n. 443 h. l. n. 35). Oxyrhyn. Pap. IV, 1904 p. 127—132 n. 679—684 (recepi n. 682 h. l. n. 34). The Tebtunis Papyri II, 1907 ed. by Grenfell and Hunt, p. 19—20 n. 269—271. E. O. Winstedt, The classical Quarterly I 4, 1907 p. 265. Oxyrhyn. Pap. VI, 1908 p. 173—176 n. 865—870. Catalogue of the Greek Papyri in the John Rylands Library I ed. by A. S. Hunt, Manchester 1911 p. 69—75 n. 30—41.

aut Cecillii σύγκρισις Δημοσθένους καὶ Αἰσχίνου). Itaque non est dubium, quin etiam Isocratis orationes ipsis illis temporibus diligentissime perquisiverint. 47. Johannis diaconi comm. in Hermogenem, cod. Vat. gr. 2228 f. 427 v. Hugo Rabe, Aus Rhetorenhandschriften, Rh. Mus. 63, 1908, p. 137. Idem fragmentum plenius servatum (Arist. Rhet. II 23, 1460a 10, Baiter-Sauppe II p. 153) ab Aristotele non Diocli sed Androcli adscribitur; itaque Aristoteli confisi legimus καὶ πάλιν 'Ανδροκλήϊς, quem oratorem V. a. Chr. n. saeculi exeuntis fuisse nobis notum est (cf. P. W. Realenc. I p. 2148 s. v. Androcles 4). Ceterum hoc facete dictum in oratione conscripta umquam extitisse non videtur. 48. R. Reitzenstein, Photios, p. 156, 11 et p. XXVII. 1) Α πολίων cod. b (cod. Berol. gr. oct. 22), sed A littera rubra saepius perperam addita neglegenda est; cf. p. 152, 9 Α νομίζει. Eius, qui laudatur, nomen incertum est. Asinius Pollio (P. W. Realenc. II p. 1595) a Suida Πωλίων appellatur; praeterea Suidas grammaticum et philosophum Πωλίωνα aut Πόλιον nominatum saec. II. p. Chr. n. adfert. Fragmentum, quod e. declamatione quadam ortum esse puto, propter florens dicendi genus Asianae eloquentiae tribuendum esse verisimile est.

Nomina propria.

- Ἀδῆναι 30.
 Ἀθηναῖοι 1 24, 16 1—2, 19 a, 32, 34 b 16, 42 39 92 108 140, 43 21
 Αἰσχίνης 18.
 Αἰτωλός 37 18.
 Ἀλέξανδρος 22.
 Ἀντιφῶν 5, 6, 7.
 Ἀριστογείτων 32.
 Ἀριστομήδης 19 a, 31 55.
 Ἀριστοφάνης 18.
 Ἀσία 38 24—25, 46 Col. V 11.
 Ἀχιλλεύς 39 13 39, 48.
 Βούσιρις (?) 46 Col. II 1.
 Γλαύκων 8.
 Δείναρχος 31 54—55.
 Δήλιος 23.
 Δημάδης 23.
 Δημοσθένης 20, 21, 22, 24, 25, 31, 45 19 23 29 35.
 Δημοφάνης 16 7—8.
 Διογένης 8.
 Διοκλῆς 47.
 Διονύσια 11 30.
 Δόκιμος 31 55.
 Δόλοψ 37 18.
 Ἑλάτεια 45 25.
 Ἑλληνες 37 1, 42 33.
 Ἑλπαγόρας 16 6—7.
 Ἐπιγένης 2 10—11.
 Εὐδυκράτης 23.
 Εὐρώπη 38 25.
 Θεμιστοκλῆς 45 20.
 Θεοξοτίδης 11 28 41, 12 73.
 Θερμοπύλαι 37 18—19.
 Θέτις 39 14.
 Θετταλός 39 15.
 Θετταλία 31 60.
 Θῆβαι 45 14.
 Θηραμένης 2 6—7.
 Θουγενίδης 8.
 Ἰσαῖος 17.
 Ἰσοκράτης 46 Col. V 10—11.
 Κηφισογένης 35 19—20.
 Κλεομένης 11 48.
 Λακεδαιμόνιος 46 Col. I 3 Col. V 9.
 Λυκοῦργος 30.
 Λυσίας 8, 9, 13, 15.
 Μαραδῶν 42 109, 45 12.
 Ὀλύμπιος 2 3.
 Ὀλύνδιος 23.
 Ὀλυνθος 23.
 Παιανιεύς 23.
 Πατροκλῆς 26, 39 31 45.
 Πεισίστρατος 3 17—18.
 Πελοπόννησος 45 22.
 Περικλῆς 45 21.
 Πηλεὺς 39 13.
 Πωλίων 48.
 Σαλαμῖς 42 109.
 Σάμος 45 21.
 Σωκράτης 33.
 Ταίναρος 42 58.
 Τολμίδης 45 22.
 Ὑπερείδης 23, 24, 25, 26, 27, 28, 32.
 Φεραῖος 19 a.

Φίλιππος 19 a, 23.
 Φρόνιχος 3 17.
 Φρύξ 48.
 Χαιρέστρατος 31 56.

Χαιρώνεια 23.
 Χαλκιδεύς 23.
 Χαλκοῦς 31 53 56.
 Χαρίσιος 33.

ARGVMENTVM.

I. Decem orat^orum fragmenta, p. 3—15.

Antiphontis n. 1—7. Lysiae n. 8—15. Isaei n. 16—17.
 Aeschinis n. 18. Demosthenis n. 19—22. Hyperidis n. 23—29.
 Lycurgi n. 30. Dinarchi n. 31.

II. Oratorum in canonem non receptorum fragmenta, p. 15—22.

1. Aristogitonis n. 32. 2. Charisii n. 33. 3. incertorum
 oratorum n. 34—39; a) λόγοι δικανικοί n. 34—36, b) λόγοι
 ἐπιδεικτικοί n. 37—39.

III. Rhethorum incertorum fragmenta, p. 23—39.

a) λόγοι δικανικοί n. 40—41. b) λόγοι συμβουλευτικοί καὶ ἐπι-
 δεικτικοί n. 42—46.

IV. Fragmenta dubia, p. 40, n. 47—49.

A. Marcus und E. Webers Verlag, Bonn.

Römische Keramik in Trier

Herausgegeben von der Direktion des Trierer Provinzial-Museums

I.

Die Bilderschüsseln der ostgallischen Sigillata- Manufakturen

von

E. Fölzer

Preis 12 Mark.

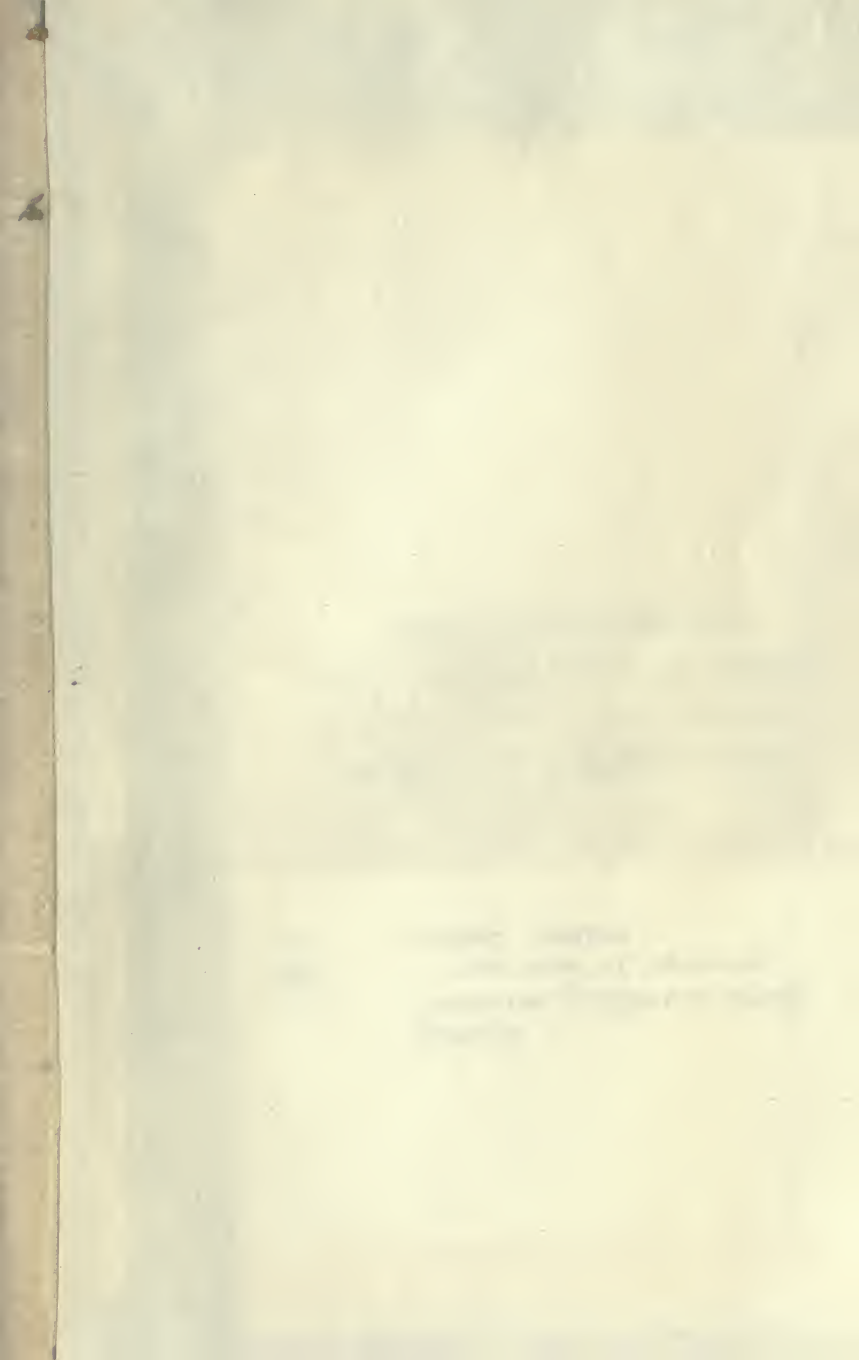
Der Untersuchung liegt die Absicht zugrunde, die Bedeutung der Manufakturen ostgallischer Bilderschüsseln allseitig zu umschreiben und vor allem das Verhältnis der Trierer Töpfereien zu ihren Vorgängerinnen und Nachbarinnen herauszuarbeiten. Deshalb sind außer den Trierer Funden auch geeignete Stücke aus den Beständen französischer, holländischer und anderer deutscher Museen mit in die Arbeit hineinbezogen. Die Behandlung der einzelnen Töpfereien erfolgt in chronologischer Abfolge. Abschnitt I behandelt die Funde aus den Töpfereien von Luxeuil, den frühesten bisher bekannten, ostgallischen Sigillatamanufakturen, Abschnitt II die Töpfereien von La Madeleine bei Nancy (Gemeinde St. Nicolas du Port), Abschnitt III die Saltotöpferei unbekannten Orts, Abschnitt IV ausgewählte Stücke aus Lavoye und seinen Filialen Les Allieux und Avocourt (Departement Meuse), Abschnitt V verstreute Ware aus der Töpferei von Eschweiler Hof bei St. Ingbert, Abschnitt VI die Trierer Töpferei. Diese ostgallischen Töpfereien sind für die Entwicklung der Sigillataindustrie von besonderer Bedeutung, weil sie die Mitglieder einer Kette bilden, die ihren Anfang in Süd- und Mittelgallien nimmt, um sich dann später von Ostgallien aus in nördlicher und südlicher Richtung zu teilen.

TABVLAE IN VSVM SCHOLARVM

EDITAE SVB CVRA
IOHANNIS LIETZMANN

Erschienen sind:

1. SPECIMINA CODICVM GRAECORVM VATICANORVM collegerunt PIVS FRANCHI DE CAVALIERI et IOHANNIS LIETZMANN. 1910. XVI S. 50 Tafeln in Lichtdruck. In Leinenband 6 M., Vorzugsexemplare in Pergament 12 M.
2. PAPYRI GRAECAE BEROLINENSES collegit WILHELM SCHVBBART. 1911. XXXIV S. 50 Tafeln in Lichtdruck. In Leinenband 6 M., Vorzugsexemplare in Pergament 12 M.
3. SPECIMINA CODICVM LATINORVM VATICANORVM collegerunt FRANCISCVS EHRLE S. J. et PAVLVVS LIEBAERT. XXXVI S. 1911. 50 Tafeln in Lichtdruck. In Leinenband 6 M. Vorzugsexemplare in Pergament 12 M.
4. INSCRIPTIONES LATINAE collegit ERNESTVS DIEHL. 1912. 50 Tafeln in Lichtdruck. In Leinenband 6 M., Vorzugsexemplare in Pergament 12 M.
5. HANDSCHRIFTEN DER REFORMATIONENZEIT ausgewählt von Prof. Dr. G. MENTZ. 1912. XXXVIII S., 50 Tafeln in Lichtdruck. In Leinenband 6 M., Vorzugsexemplare in Pergament 12 M.
6. ANTIKE PORTRÄTS bearbeitet von RICHARD DELBRÜCK. LXX S. (mit 41 Abbild.). 62 Tafeln in Lichtdruck. 1912. In Leinenband 12 M., Vorzugsexemplare in Pergament 20 M.
7. INSCRIPTIONES GRAECAE bearbeitet von O. KERN. 50 Tafeln. 6 M., in Pergament 12 M.

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

PA
3481
J36

Jandor, Konrad
Oratorum et rhetorum
graecorum fragmenta nuper
reperta

